

DRUGAČIJI

ŠKOLSKI LIST II. GIMNAZIJE | SPLIT, SIJEČANJ 2018., GODINA I.

PREMIJERA

Tema broja:

Film

Intervju Olja Savičević Ivančević

Uvođenje ocjena na polugodištu

Izložba Davora Rostuhara

Školska moda

Room Escape

Magda Profaca, 3. A

Riječ urednice

Ove školske godine 2017./2018. okupila se i započela s radom novinarska družina u našoj školi. Rekla bih - napokon! Puni ponosa i sreće predstavljamo vam prvi broj školskog časopisa II. gimnazije *Drugačiji!*

Nakon prvog sastanka grupe shvatili smo da nas sve zanima isto područje – film – pa smo sedmoj umjetnosti odlučili posvetiti temu ovog broja. Na stranicama koje slijede čitajte o europskom filmu, anime crtanim filmovima, razvoju filmskih plakata te saznajte više o utjecaju filma na čovjeka. Kako bismo spojili ugodno s korisnim, pogledali smo filmove nastale kao ekranizacije književnih djela koja su na popisu za esej na državnoj maturi i usporedili ih s književnim predlošcima. Uz glavnu temu broja, pobrinuli smo se da u časopisu popratimo sve važnije događaje i projekte u našoj školi, poput dramske družine, foto grupe i školskog zbora. Ove smo se godine uključili u Erasmus+ program kao škola partner X. gimnaziji iz Zagreba. Putovati se mora pa su naši učenici proputovali Europu od Italije do Švicarske i Austrije i napisali nam lijepe članke o svojim avanturama. Popratili smo i događanja u našem gradu: Festival svjetske književnosti, Festival mediteranskog filma i kazališne predstave namijenjene učenicima. Također smo pripremili i zanimljive intervjuje s našim bivšim učenicima, Oljom Savičević Ivančević i Stipom Radojom, danas uspješnim umjetnicima. Bez daha smo slušali predavanje Davora Rostuhara i uživali u njegovoj izložbi Hrvatska iz zraka. U mirovinu smo ispratili profesoricu Miru Šanić-Golub koja je cijeli svoj radni vijek provela u Drugoj. Za kraj, isprobali smo Room Escape i oduševili se!

Kao što samo ime našeg časopisa kaže, Druga je gimnazija puna raznolikosti koje smo pokušali predstaviti u ovom premijernom izdanju školskog lista. Za svakoga će se naći ponešto. Uživajte u čitanju i vidimo se sljedeće godine!

Vaša urednica

Impresum

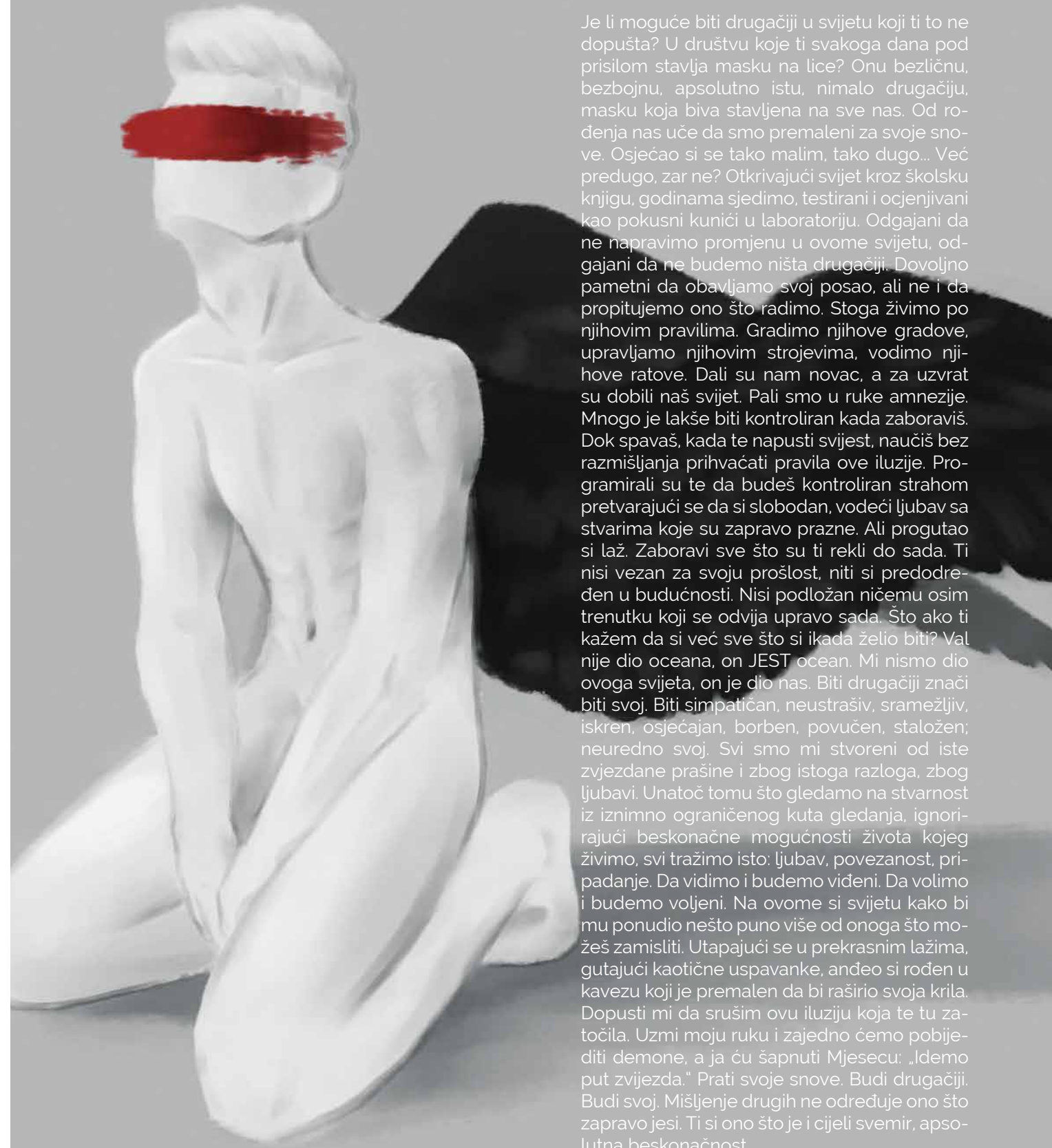
Nakladnik: II gimnazija, Split | **Za nakladnika:** Ivanka Kovačević, ravnateljica | **Lektorica:** Marija Ljubenkov, prof. | **Urednica:** Magda Profaca, 3.a | **Novinarska družina:** Magda Profaca, Sunčica Klarić, Lana Ivanovski, Anela Brkljačić, Nikolina Grizelj, Damira Bočina, Vlatka Antonia Tolj, Petra Crnjac, Anamarija Kolimbatović, Karla Lončar, Lucija Barbir, Lea Lozančić, Dragica Lozina, Ivona Ercegovac, Gabriela Mojsilović, Ira Osibov, Marina Grbeša, Katarina Perišin, Anica Šarić | **Voditeljica novinarske družine:** Marija Ljubenkov, prof. | **Ilustracije:** Katarina Misir, Petra Crnjac

Sadržaj

1. Biti drugačiji	3
2. Anketa - uvođenje ocjena na polugodištu	4
3. Školska putovanja	9
4. U prirodi splitskih brda	16
5. Izložba i predavanje Davora Rostuhara	18
6. Volontiranje	20
7. Školska događanja	21
8. Tema broja: Film	25
9. Intervju: Mira Šanić Golub	38
10. Izvannastavna ponuda u školi	40
11. Erasmus+	42
12. Intervju: Olja Savičević Ivančević	44
13. Festival svjetske književnosti u Splitu	46
14. Književni rad naših učenika	48
15. Kazalište	50
16. Natjecanja	52
17. Nova zabava u gradu	54
18. Zabavni kutak	55

Skinimo maske običnosti!

Piše: Petra Crnjac, 4.b

Je li moguće biti drugačiji u svijetu koji ti to ne dopušta? U društvu koje ti svakoga dana pod prisilom stavlja masku na lice? Onu bezličnu, bezbojnu, apsolutno istu, nimalo drugačiju, masku koja biva stavljena na sve nas. Od rođenja nas uče da smo premaleni za svoje snove. Osjećao si se tako malim, tako dugo... Već predugo, zar ne? Otkrivajući svijet kroz školsku knjigu, godinama sjedimo, testirani i ocjenjivani kao pokusni kunići u laboratoriju. Odgajani da ne napravimo promjenu u ovome svijetu, odgajani da ne budemo ništa drugačiji. Dovoljno pametni da obavljamo svoj posao, ali ne i da propitujemo ono što radimo. Stoga živimo po njihovim pravilima. Gradimo njihove gradove, upravljamo njihovim strojevima, vodimo njihove ratove. Dali su nam novac, a za uzvrat su dobili naš svijet. Pali smo u ruke amnezije. Mnogo je lakše biti kontroliran kada zaboraviš. Dok spavaš, kada te napusti svijest, naučiš bez razmišljanja prihvaćati pravila ove iluzije. Programirali su te da budeš kontroliran strahom pretvarajući se da si slobodan, vodeći ljubav sa stvarima koje su zapravo prazne. Ali progutao si laž. Zaboravi sve što su ti rekli do sada. Ti nisi vezan za svoju prošlost, niti si predodređen u budućnosti. Nisi podložan ničemu osim trenutku koji se odvija upravo sada. Što ako ti kažem da si već sve što si ikada želio biti? Val nije dio oceana, on JEST ocean. Mi nismo dio ovoga svijeta, on je dio nas. Biti drugačiji znači biti svoj. Biti simpatičan, neustrašiv, sramežljiv, iskren, osjećajan, borben, povučen, stalozen; neuredno svoj. Svi smo mi stvoreni od iste zvjezdane prašine i zbog istoga razloga, zbog ljubavi. Unatoč tomu što gledamo na stvarnost iz iznimno ograničenog kuta gledanja, ignorirajući beskonačne mogućnosti života kojeg živimo, svi tražimo isto: ljubav, povezanost, pripadanje. Da vidimo i budemo viđeni. Da volimo i budemo voljeni. Na ovome si svijetu kako bi mu ponudio nešto puno više od onoga što možeš zamisliti. Utopajući se u prekrasnim lažima, gutajući kaotične uspavanke, andeo si rođen u kavezu koji je premalen da bi raširio svoja krila. Dopusti mi da srušim ovu iluziju koja te tu zatočila. Uzmi moju ruku i zajedno ćemo pobijediti demone, a ja ću šapnuti Mjesecu: „Idemo put zvijezda.“ Prati svoje snove. Budi drugačiji. Budi svoj. Mišljenje drugih ne određuje ono što zapravo jesi. Ti si ono što je i cijeli svemir, apsolutna beskonačnost.

Ilustracija: Katarina Misir, 2. C

Srednjoškolska moda izvan okvira

Tekst i foto: Magda Profaca i Sunčica Klarić, 3.a

Nakon što smo pogledale mnogobrojne YouTube video-uratkke koji tematiziraju odijevanje u školama, odlučile smo istražiti stanje u našoj školi. Izabrale smo nekoliko najhrabrijih učenika, spremnih stati pred fotoaparati i pitale ih o svakodnevnom stilu, utjecaju pop kulture, školskim pravilima odijevanja i još mnogo čemu. Željele smo vidjeti postoji li raznovrsnost stilova i mišljenja o oblačenju, ali i poručiti da je u redu biti drugačiji

Marijeta Rumora, 17 (3.B)

Opiši što trenutno nosiš.

- Hlače su iz Monkeyja, kupila sam ih kad sam bila u Londonu. Majica je starija, mislim da je iz Zare, čizme su nove iz Zare i naočale za sunce iz Manga.

Kako je pop kultura utjecala na tvoj vanjski izgled?

- Istina je da smo sada svi na internetu pa lako dobiješ nekakvu inspiraciju. Ali meni ovisi o dnevnoj inspiraciji što ću obući taj dan, ne o pop kulturi.

Jesi li za ili protiv školskih uniformi?

- Ja sam za ako ljudi mogu nositi uniforme kako oni žele. Ideja je dobra jer ipak neki učenici nisu u najboljoj financijskoj situaciji, što se onda vidi po njihovoj odjeći. Protiv sam jer uniformom osobe ne mogu dobro izraziti sebe.

Pomaže li odjeća samopouzdanju i kako?

- Mislim da ti odjeća ne može baš puno biti od pomoći, nego moraš sam sebi pomoći. Ako se ne osjećaš dobro u svojoj koži, bilo što da obučeš, neće ti pomoći jer ćeš samo misliti da te ljudi osuđuju. Po mom iskustvu, kad obučem nešto drugačije, uvijek imam osjećaj da ljudi gledaju i misle: „Ajme meni grozno!“

Pratiš li trendove i ako da, crpiš li inspiraciju iz njih?

- Pa ako mi se sviđa nešto što je u trendu, obući ću

to, ako ne, onda neću.

U kojim trgovinama najviše kupuješ?

- Vjerojatno u Zari jer mi je ispred kuće, ponekad i u *second hand* trgovini nasuprot Knjižnice Marka Marulića i to je to jer mi se ne da baš ići po City Centru.

Josipa Bičanić, 18 (4.E)

Opiši što trenutno nosiš.

- Ogromni, jako udobni džemper iz Stradivariusa, flanel hlače iz Pull&Bearsa, marte koje imam već četiri godine, ogromnu bundu iz Zare i naočale za koje nemam pojma odakle su.

Osjećaš li se bolje kad nosiš nešto skupo i dizajnersko?

- Ne, ako je majica ružna, bit će ružna ako je i markirana. Na primjer, Kanye West tenisice užasno puno koštaju, a odvratne su. Mislim da je definitivno bitnije kako to izgleda. Nisam nužno protiv marki, ako izgledaju lijepo.

Kupuješ li odjeću u *second hand* trgovinama?

- Većinom ne, zbog moje tjelesne građe, jer mi nije lako pronaći broj, ali imam dosta majica kratkih rukava i ljetnih stvari iz *second hand* jer me tad nije briga za veličinu. Nemam problema s rabljenom odjećom.

Je li te i na koji način inspirirala pop kultura?

- Inspirirala me mainstream i alternativna kultura i glazba, od ekstreme kao što su Boy George i Madonna iz 80-ih do lude Lady Gage. Volim sve što je novo, ekstravagantno i što šokira. Dakle, utjecali su na mene, ali nije baš da ću izaći u haljini od mesa.

Misliš li da stil reflektira osobnost i što misliš kako tebe ljudi gledaju?

- Definitivno mislim da stil odražava osobnost, to je najjednostavniji način za izraziti sebe. Pritom odjeća ne mora biti neka marka da bi bio poseban, nego treba obući ono što voliš i tako će ljudi znati tko si. Nadam se da moj stil reflektira mene i ono što jesam. Što se tiče stila odijevanja u školi, mislim da je bitnije da je primjeren, a ne da izražava stil. Smatram da je bitnije poštovati pravila odijevanja.

Misliš li da su grad i škola ikako utjecali na tvoj stil?

- Mislim da grad je, ali škola i nije toliko. Volim prirodu u našem gradu i ona dosta utječe na mene. Da sam okružena velikim gradom u kojem je sve betonsko, vjerojatno bi se drugačije oblačila.

Laura Vejnović, 17 (3.C)

Opiši što trenutno nosiš?

- Obične crne hlače iz Bershke, Adidas tenisice, žuti džemper iz H&M-a i stariju jeans jaketu iz Bershke. Ogrlicu mi je napravio momak od trzalice za gitaru.

Kako je pop kultura utjecala na tebe?

Puno, u početku sam imala skroz drugačiji stil od sadašnjeg. U osnovnoj sam uglavnom nosila samo crno, a sad sam promijenila glazbu koju slušam i tako mi se i stil promijenio.

Jesi li za ili protiv školskih uniformi?

Protiv, ne želim da svi izgledaju jednako. Želim da učenici odjećom pokažu svoju osobnost.

Pratiš li trendove i crpiš li inspiraciju iz njih?

Pratim trendove, ali baš i ne nosim to što je toliko popularno, nego imam neke osobe koje pratim i koje me inspiriraju.

Misliš li da stil osobe reflektira kakva je ona zapravo?

Ovisi, ako imaš neki svoj, poseban stil onda da, ali ako kopiraš druge, onda baš i ne jer ne iskazuješ svoju osobnost.

Pomaže li ti odjeća samopouzdanju?

Da, puno, jer kad nosim svoju odjeću, osjećam se kao ja. Pokušavam stvoriti nekakav svoj stil kako bih pokazala drugima kakva sam zapravo i to me čini sretnom.

Dominik Vulas, 17 (3.C)

Opiši što trenutno nosiš.

- Nemam pojma, sve je starije od godinu dana, crne čizme, traperice, crna jaketa, jedino u boji mi je majica.

Kako je pop kultura utjecala na tebe?

Internet i filmovi nisu baš, ali je glazba i ljudi s kojima se družim. Stil mi se najviše promijenio upravo zbog glazbe.

Što misliš o školskim pravilima o odijevanju?

Pa ne utječu na mene, jer ne oblačim nešto što krši ta pravila pa nemam problema s tim. Ima nekih pretjeranih pravila, ali sve mi se zasad čini okej.

Koji su te umjetnici najviše nadahnuli?

Glazbenici, na primjer Slash, Dave Mustaine, gitaristi najviše.

Misliš li da stil reflektira osobnost?

Najčešće da, ali ne treba značiti, ima iznimki. Pretpostavljam da se samo po odjeći za mene može reći što slušam, ali ne i kakav sam kao osoba.

Roxi Keen, 18 (4.A)

Opiši što trenutno nosiš?

- Trenutno nosim jaknu koju sam našla u second handu za 22 kune, naočale moje prijateljice Sunčice, marte stare četiri godine koje sam našla kad sam se preselila, sestrine čarape, Rip and Dip majicu koju mi je baka kupila, suknju koju sam naručila preko interneta i *beanie* koji uvijek nosim i obožavam.

Kupuješ li odjeću u second hand trgovinama?

- Da, često. Jeftino je, nađem stvari koje su se prije nosile i složim neki *outfit* koji mi se sviđa ili kupim nešto i onda to kući promijenim kidanjem i šivanjem.

Što misliš o školskim pravilima o odijevanju?

- Mislim da su na neki način dobra, ali na neki i nisu jer ako ih nisi pročitao, ni ne znaš koja su. Ja sam ih čitala i uvidjela nedosljednosti u njima, praktički mogu nositi što god želim. Nosim suknje, na primjer, i neke stvari koje tehnički nisu po pravilima, ali su zbog načina na koji ih nosim *okej*. Mislim da su pravila dobra, ali trebaju biti malo liberalnija jer neki ljudi ne nose odjeću da budu seksualni objekti, nego jer im se takva odjeća sviđa i jer žele pokazati svoj stil. Pravila su potrebna, ali sam ipak sretna što ne idemo u ekstreme i nemamo uniforme jer sam bila u situaciji kad sam ih trebala nositi, na školovanju u inozemstvu, i to je stvarno bilo teško.

Postoje li neke ikone stila koje voliš?

- To je teško reći. Ne bih rekla da imam specifične ikone stila koje slijedim jer se oblačim onako kako se meni sviđa i to je to. Ako se meni nešto sviđa, to ću i nositi jer me boli briga što drugi misle, ono što se meni sviđa, to mi se sviđa. Od ikona mogu nabrojati trenutno Lil Peepa, njega sam obožavala i još ga volim, David Bowieja, Sid Viciousa i Marilyn Mansona kao neke koji su na mene utjecali.

Pomaže li ti odjeća s samopouzdanju?

- Da, sto posto, jer kad nosim nešto što mi se sviđa, osjećam se više kao ja, ne želim izgledati i ponašati se kao netko drugi samo da me prihvate u društvu. Najviše sam nesigurna kada nosim nešto u čemu mi nije udobno. Uvijek kad imam ovako obojenu kosu i nosim ovakve stvari, drugi me gledaju, ali tada mi to nije bitno sve dok osjećam da sam to ja. Tada imam samopouzdanja.

Opiši što trenutno nosiš?

Bruno Jakobljević, 17 (3.A)

- Traperice i *hoodie* s logom jedanog od dražih bendova.

Kako je kultura utjecala na tvoj vanjski izgled?

- Trudim se da mi kultura ne diktira što ću nositi.

Jesi li za ili protiv školskih uniformi?

- Ja sam za školske uniforme jer tako profesori i učenici ne bi osuđivali neke učenike po izgledu.

Kako su grad i škola utjecali na tvoj izgled?

- Nisu utjecali na moj izgled.

Kako bi definirao svoj stil?

- Svoj bih stil definirao kao *emo hipster*.

Zahvaljujemo svim sudionicima!

Ponovno uvođenje ocjena na polugodištu? Ovisi koga pitate!

Napisale: Karla Lončar i Lucija Barbir, 4.c

Zaključivanje ocjena na polugodištu za sve učeničke osnovnih i srednjih škola moglo bi se u školsku praksu ponovo vratiti početkom iduće školske godine. Istražili smo što o tome misle učenici, a što profesori

Sad ih nema, sad ih opet ima?

U razdoblju školske godine 2017./2018. ponovno se otvorilo pitanje je li potrebno vratiti zaključivanje ocjena na polugodištu. Hoće li to donijeti promjene kao što je donijelo nezaključivanje od razdoblja 2012. godine do danas? Hm, o tome bi se dalo raspravljati pa bi bilo najbolje da se usredotočimo na protekle godine školovanja koje su obilježene odsutnošću zaključivanja ocjena na polugodištu kako bismo donijeli neki zaključak. Da bismo napravili svojevrsnu usporedbu razdoblja prije i nakon ukidanja zaključivanja ocjena na polugodištu, potrebno nam je iskustvo u obrazovnom sustavu i dobro poznavanje činjenica. Imamo i jedno i drugo!

Učenici kažu ne, roditelji kažu da

Gledajući vijesti i brojne portale na Internetu, možemo zapaziti kako se vodi polemika oko toga što je dobroga donijelo nezaključivanje ocjena na polugodištu, i obratno, koje su loše posljedice takve odluke. Danas smo, zahvaljujući raznim medijima, upućeni u gotovo sve sfere školstva pa znamo točne informacije o svemu što se mijenja iz godine u godinu i što je utjecalo na sadašnje obrazovanje. Jedna od takvih važnih odluka bila je odluka Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta da se od školske godine 2012./2013. primjenjuje metoda nezaključivanja ocjena na polugodištu. Tadašnje generacije prihvatile su odluku s velikim oduševljenjem jer su, sjećamo se i sami, odmah pomislili kako su njihove muke riješene i kako više ne moraju biti „zarobljeni“ u strahu od ocjena, barem na polugodištu.

Rijetko tko nema stajalište u pogledu ovog pitanja. A mišljenja su zapravo dvojaka, zaključili smo iz razgovora s akterima uključenima u ovu problematiku. Zaključne ocjene na polugodištu daju povratnu informaciju učeniku i roditelju o učenikovu trenutnom uspjehu u učenju te ta ocjena učenika usmjerava koje predmete treba više učiti. Zato roditelji i profesori smatraju da se učenici previše opuste, znaju-

ći da nema zaključne ocjene, jer smatraju da imaju dovoljno vremena da sve nauče (i isprave) do završetka školske godine koja se okončava tek u lipnju. U tom dugom periodu može se, međutim, dogoditi svašta, više negativnih ocjena ili previše zaostataka u učenju što onda dovodi do stresa zbog nemogućnosti usvajanja gradiva i povećanog pritiska zbog kraja godine. Zaključivanje ocjena dio je obrazovne tradicije i upravo preko nje roditelji prate postignuće svog djeteta. Dok su se ocjene zaključivale na polugodištu, ako je bilo loših ocjena, one su se morale ispraviti početkom drugog polugodišta, motivirajući tako učenika da ne gomila gradivo koje se mora ispravljati.

S druge strane, zaključivanje ocjena na polugodištu predstavljalo je veliki posao za profesore jer su morali ocijeniti učenike iz nekoliko elemenata ocjenjivanja, što ponekad nije bilo moguće zbog kratkoće prvog polugodišta. Upravo zbog navedenog razloga, ukidanje zaključivanja ocjena dobilo je podršku. Gledajući problem iz učeničke perspektive, odluka o ukidanju prihvaćena je pozitivno jer se u prosincu učenici preopterećuju, moraju odgovarati gotovo sve predmete pa su izloženi stresu, što može loše utjecati na njihovo zdravlje i mogućnost pamćenja u takvim situacijama.

Ima još mnogo argumenata za i protiv i teško se odlučiti za jednu stranu jer obje imaju svojih prednosti i mana. Ipak, čini nam se da učenici najbolje znaju kako je njima pa je stoga bitno poslušati njihova iskustva i mišljenja i ako je moguće, primijeniti ih u praksi. Upravo smo zato odlučili provesti anketu u školi čije vam rezultate sada predstavljamo.

Da ne bi sve ostalo na mišljenju učenika, pitali smo profesore što misle o ovoj temi:

Vesna Krželj Velić: Smatram da je usmjerenost cijelog obrazovnog sustava na ocjenu i prosjek ocjena pogrešna. Učenici bi trebali stjecati trajne kompetencije koje će im pomoći da uspješno svladaju životne probleme, a zaključna ocjena na kraju prvog polugodišta često je zbog kratkog trajanja tog nastavnog razdoblja i necjelovitog gradiva neobjektivna i „nasilno“ izvedena. Naime, nastavnici moraju zadovoljiti zadane parametre i stoga dodatno opterećuju učenike usmenim i pisanim provjerama, oso-

bito u prosincu. Zbog toga ni rezultati nisu u skladu s učeničkim mogućnostima. Bolje bi bilo odgajati učenike da cijene znanje, svoje i tuđe, i da spoznaju kako učenje ne smije biti „za ocjenu“ nego za trajno znanje i razvijanje vještina.

Ivan Bošnjak: Što se mene tiče, smatram da je ipak bolje zaključivanje ocjena jer se učenici više opuste kad se ocjene ne zaključuju. Voljni će se moment prije pojaviti kada znaju da im se zaključuje ocjena, inače se prepuste letargiji i idu filozofijom „lako ćemo“. Naravno, ne generaliziram svu djecu jer tko je odgovaran, odgovoran je uvijek, a tko nije, jednostavno nije, neovisno o zaključivanju ocjena. Ovo mislim na onu djecu koja su nekako na granici hoću-neću, da mi se-ne da mi se. Zbog takve djece bolje je zaključivati ocjene na polugodištu.

Ena Bodrožić Selak: Sam sustav vrjednovanja i ocjenjivanja učeničkih postignuća upitan je i u skoraku s vremenom u kojem živimo. Tako je i sa zaključivanjem ocjena, no ono je u ovakvom sustavu, prije provedbe kurikularne reforme, nužno. Nastavni plan i program teško je izvediv i bez toga da se dodatni sati gube na zaključivanje ocjena na polugodištu, ali, ako on takav ostane, učenicima će ocjena i dalje biti jedina motivacija.

Iva Polić: Smatram da je nezaključivanje ocjena lišilo učenike i nastavnike stresa i pritiska pred kraj polugodišta i to je svakako pozitivno. Međutim, zaključivanje na polugodištu potaklo bi većinu učenika koji imaju lošije ocjene da ih na vrijeme isprave. Meni kao nastavnici odgovara da se ocjene ne zaključuju, a vjerujem i većini učenika koji redovito izvršavaju svoje obveze.

REZULTATI ANKETE

Najzanimljiviji je dio pred nama - rezultati ankete! Anketa je provedena na ukupno 92 učenika. Pa, pogledajmo rezultate!

65% učenika prvih, drugih i četvrtih razreda negativno doživljava zaključivanje ocjena jer im se povećava razina stresa, dok od svih trećaša njih 57% ne primjećuje razliku. Sljedeće se pitanje odnosilo na razinu stresa koju zaključivanje ocjena uzrokuje. 57% prvaša i drugaša složilo se da je prisutna prilično visoka razina stresa, a 52% trećaša i četvrtaša smatra da je prisutna prosječna količina stresa. Nitko nije rekao da mu zaključivanje ocjena uopće ne uzrokuje stres, a vidljivo je da razina stresa opada u višim razredima.

S obzirom na rezultate prva dva pitanja, nije iznenađujuće da se 78% učenika složilo da ne bi trebalo ponovno uvesti zaključivanje ocjena na polugodištu.

Osim toga, 47% učenika smatra da zaključivanje ocjena na kraju prvog polugodišta ne može služiti kao poticaj za bolje napredovanje u učenju u drugom polugodištu, dok 30% učenika smatra da zaključivanje može poslužiti kao poticaj. Ostatak nema nikakvo mišljenje o tome.

Za kraj, pitale smo učenike smatraju li potrebnim uvođenje reforme školstva na što je 100% učenika četvrtih razreda, kao najiskusnijih, odgovorilo potvrdnim odgovorom. Ostali su se razredi, iako u nešto manjem broju, složili, dok je nekolicina ipak ostala nezainteresirana za reformu školstva.

Zaključak je ove ankete da se učenici, bez obzira koji razred bili, u velikom broju ne slažu s ponovnim uvođenjem zaključivanja ocjena na polugodištu zato što im zaključivanje uzrokuje stres. Također smatraju da je potrebno provesti reforme u postojećem sustavu obrazovanja. Nadamo se samo da će njihove želje uskoro biti ostvarene.

**ŽELITE LI PONOVO
UVOĐENJE ZAKLJUČIVANJA
OCJENA NA POLUGODIŠTU?**

78% NE
2% NEMAM MIŠLJENJE O TOME
20% DA

Razmjena učenika u Italiji

Piše: Magda Profaca, 3.a

Kad se upišeš u Drugu, prvo moraš napraviti putovnicu! Tako nekako glasi šala koja se prepričava među našim učenicima. Budući da je u svakoj šali pola istine, tako je i ovdje slučaj. Druga gimnazija ove je godine pokrenula suradnju s jednom talijanskom školom pa smo otišli na prvu razmjenu učenika u Montebellunu

Četrnaest naših učenika otputovalo je 8. listopada 2017. godine na sedmodnevnu razmjenu učenika u Italiju u pratnji profesorica talijanskog jezika Silvana Soldo i Katice Babarović. Razmjena se odvila u gradiću od 30 tisuća stanovnika, Montebelluni, u regiji Veneto na sjeveru zemlje. Učenici su boravili u domovima obitelji učenika iz gimnazije Liceo Levi gdje su bili ugodno primljeni. Ideju o razmjeni dala je Antonela Tudor, predsjednica Zajednice Talijana u Splitu, a naše učenike i profesore srdačno su primili ravnatelj škole Ezio Toffano te profesori Marica Longano i Mariano Montagnin kao koordinatori cijelog projekta.

Školski sat traje 55 minuta

Drugog dana boravka naše je učenike primio gradonačelnik Montebellune Marzia Favera i pročelnik za kulturu Claudio Borgia te je obavljeno bratimljenje među školama. Sve je bilo popraćeno novinarima jer se događaju posvetila iznimna medijska pažnja koju, kako kažu naši učenici, nisu očekivali, pa ih je ugodno iznenadila.

Najvažniji dio razmjene bilo je prisustvovanje naših učenika nastavi jer su tamo mogli vidjeti kako izgleda nastavni proces, ali i pokazati svoje vještine govorenja talijanskoga jezika. Bili su ugodno iznenađeni onime što su doživjeli. Nastava u gimnaziji Liceo Levi odvija se samo u jutarnjoj smjeni, a satovi traju 55 minuta. Naši su učenici sudjelovali na satovima Latinskog i Talijanskog jezika te Biologije, a mentori su im bili sami profesori škole. Za vrijeme sata nije dozvoljena međusobna komunikacija među učenicima ni korištenje mobitela, čega se talijanski učenici pridržavaju.

Uz pohađanje nastave sudjelovali su učenici i u izvannastavnim aktivnostima. Tako su za njih bili organizirani izleti u gradove Veneciju, Treviso, Posagno Massero, Bassano del Grappa i na poslijetku Asolo, gdje ih je dočekaio gradonačelnik Asola Mauro Migliorini i zaželio im dobrodošlicu. Posjetili su i Udrugu Hvar čiji su članovi porijeklom Hvarani, a tom su prigodom učenici razgovarali s gospođom Nevenkom Grdinić, generalnom konzulicom, i gospođama Natašom Degiuli Kos i Gordanom Simić, konzulicama iz Trsta.

Opušteno govorenje talijanskog

Pričali smo s učenicom 3.f razreda Leom Čizmić, jednom od sudionica ovog putovanja, koja kaže da joj je razmjena bila odlična jer je dobila priliku govoriti i slušati talijanski jezik sedam dana i vidjeti sličnosti i razlike hrvatskog i talijanskog školskog sustava. Lea, a i ostali učenici, bili su šokirani činjenicom da se u Italiji u školu ide 6 dana tjedno i da satovi traju 55 minuta, a učenici su puno discipliniraniji. Obitelj u kojoj je Lea odsjela primila ju je izuzetno toplo, a ona se odmah opustila govoreći talijanski. Prema njezinu mišljenju, slične bi se razmjene trebale češće organizirati jer je to najbolji način da se bolje upozna jezik koji učenici uče u školi, ali i da se steknu novi prijatelji i tako razvije dopisivanje i komunikacija na tom stranom jeziku.

Nastavak projekta razmjene dogodit će se u travnju 2018. godine kada će učenici iz Montebellune doći u Split i našu školu. Veselimo se ugostiti naše talijanske prijatelje i uzvratiti im gostoprimstvo koje su pružili učenicima II. gimnazije u svojoj zemlji!

Učenici koji sudjeluju u projektu:

3.a - Borna Buntić

3.d - Iva Elez, Pia Kukoč, Antonia Litović, Petra Lučev, Elena Nikolić, Ivana Parčina

3.f - Zrinka Bilobrk, Karla Curnić, Lea Čizmić, Sandra Grubišić, Mladen Kamenjarin, Joško Markić i Antonio Petričić

Bratimljenje škola u Monte Belluni

Srebrni pir Rima i Druge

Tekst i foto: Lea Lozančić, 2.f

U organizaciji vjeroučiteljice, časne sestre Dolores Brkić, svi nas putovi vode u Rim već 25 godina. Bogati itinerar, mnoštvo kulturnih znamenitosti, ali i vjerskih sadržaja ono je što naše učenike privlači na ovo putovanje već toliki niz godina

Druga gimnazija već godinama organizirano odlazi u posjet Rimu. Točnije, 25 godina! Ovaj veliki jubilej proslavili smo 2017. godine i potvrdili našu prisutnost u Vječnom Gradu, naravno, još jednim putovanjem. Cijeli se put odvija u organizaciji časne sestre naše škole, Dolores Brkić, koja ulaže velike napore kako bi sve bilo isplanirano do najsitnijeg detalja, a onda i provedeno u djelo.

Preko mora do Italije

Studijsko putovanje u Rim kulturno je putovanje učenika na kojem smo bili u travnju 2017. godine. Okupili smo se na terminalu trajektne luke Split te se uputili na brod gdje smo proveli cijelu noć putujući prema Anconi. Imali smo sreće što je more bilo mirno pa je put prošao bez poteškoća i uzdrmanih želudaca. Sljedećeg smo jutro uplovili u trajektnu luku Ancona i nakon doručka krenuli prema gradiću Assisu. Putem smo posjetili gradić Santa Maria Degli Angeli. Tamo smo vidjeli baziliku koja mi se svidjela jer je arhitektonski posebna, izgleda kao ostatak antičkih građevina Rima, a dizajnirao ju je veliki Michelangelo Buonarroti. Došavši do Assisa, posjetili smo bazilike Sv. Franje i Svete Klare. Grad nije prevelik, a sadrži mnogo zelenih površina što me se najviše dojmilo. Također, dok sam šetala gradom, prolazila

sam kroz mnoge ulice koje su prelijepo uređene. Na kraju dana otišli smo u Dom hrvatskih hodočasnika *Domus Croata* gdje smo večerali i prespavali.

Konačno Rim

Morali smo se probuditi rano ujutro kako bismo nastavili putovanje. Uputili smo se u Rim, grad s toliko povijesti da ga je nemoguće predstaviti u samo nekoliko rečenica. Posjetili smo mnoge crkve od kojih mi se najviše svidjela Crkva sv. Petra jer smo u njoj vidjeli okove kojima je, prema vjerovanju, Sv. Petar bio okovan u Jeruzalemu. U crkvi se nalazi i vrijedna Michelangelova skulptura Mojsija i grob našeg „Michelangela minijature“, Julija Klovića. No, nismo obilazili samo crkve. Prošli smo i mnogim trgovima kao što su Piazza Venezia, Piazza Republica, Piazza Navona, Piazza Colonna, Piazza di Spagna te Piazza del Popolo. Na svim se tim trgovima nalaze ostaci antičkih ruševina i spomenika iz tog vremena pa smo tako doživjeli duh staroga Rima. Posjetili smo još mnoge građevine, ali od svega što smo vidjeli, Fontana di Trevi sigurno je nešto što sam najviše upamtila. To je jedna od najpoznatijih fontana na svijetu. Baroknog je stila, a krasi je mnoge skulpture od kojih je najuočljivija ona Neptunova u sredini. Postoji i legenda koja kaže da ćemo se vratiti u Rim ako bacimo novčić u fontanu. Svi smo ponešto ubacili!

Koloseum koji simbolizira borbu protiv smrtne kazne jer su se tu odvijale gladijatorske borbe bio je naše sljedeće odredište. Nažalost, nismo ušli unutar samog Koloseuma, ali smo vidjeli zašto je jedan od najljepših primjera rimske arhitekture.

Misa s papom Franjom

Sljedeće je jutro bilo veoma stresno jer smo se probudili ranije nego inače zbog toga što smo išli na sv. misu koju je predvodio papa Franjo. Došli smo u Vatikan i borbenu prolazili kroz gužvu kako bismo uspjeli zauzeti prve redove. To smo i učinili zahvaljujući našoj časnoj Dolores. Iako smo svi bili pospani, čim smo vidjeli papu, magično smo se razbudili i počeli slušati. Papa je misu vodio na talijanskom jeziku pa nismo mnogo toga razumjeli, ali svatko od nas osjetio je unutarnji mir. Nakon toga otišli smo do Bazilike sv. Pavla izvan zidina. Ta je bazilika među najljepšima koje sam ikad vidjela! Ispred se nalazi trijem koji je ukrašen monumentalnim stupovima i skulpturom sv. Pavla među njima, a unutar crkve mnogi su mozaici i portreti.

Razgledavanje smo nastavili u katakombama sv. Kalista. U tim je katakombama pokopano četrdeset šest papa i oko dvjesto tisuća kršćana. Dan smo završili posjetom bazilici sv. Ivana Lateranskog i obližnjih Svetih stuba. Sljedećeg dana poslije doručka uputili smo se do bazilike sv. Petra koja je sagrađena upravo na mjestu gdje je sv. Petar pokopan. Osim što smo razgledali baziliku, imali smo priliku popeti se na kupolu. Moram priznati da je to bilo jako teško jer što smo se više penjali, to se prostor sužavao. No, kad smo se napokon popeli, imali smo veličanstven pogled na Rim. Poslije smo otišli u posjet Vatikanskim muzejima s kojima je povezana i Sikstinska kapela. Najveće su znamenitosti Raphaelove sobe, Etruščanski muzej te Piov i Klementov muzej koji sadržava veliki broj klasičnih kipova. Konačno smo dočekali i malo slobodnog vremena u ulici Via del Corso gdje smo obavili kupnju. Sretni i zadovoljni, uputili smo se do Papinskog hrvatskog zavoda svetog Jeronima gdje smo poslušali svetu misu. Vratili smo se u hotel, večerali i zasluženo otišli na počinak.

Put sjevera pa kući na jug

Sljedećeg smo jutra napustili hotel i otputovali prema gradiću Orvieto. Uspjeli smo se poznatom uspinjačom do središta grada i najveće gradske znamenitosti Katedrale uznesenja Marijina, koja je sagrađena u čast čuda u Bolseni. Naime, jedan je svećenik, dok je slavio svetu misu, posumnjao da je u hostiji sami Krist, a onda je odmah nakon posvete hostija počela krvariti po platnu koje se nalazilo na oltaru. Laneno platno na kojem se vide krvave mrlje još uvijek je izloženo u katedrali u Orvieto.

Nastavili smo putovanje prema Firenci. Firenca je iznenađujuće lijep grad te ima bogatu ponudu mu-

zeja i spomenika. Također ima kulturnu važnost jer su mnoge poznate osobe tu živjele. Nakon što smo razgledali grad, uputili smo se u regiju Veneto gdje smo i prenoćili. Zadnji smo dan obišli Veneciju i Padovu. Mnogi za Veneciju kažu da je jedan od najljepših gradova na svijetu, što mogu potvrditi. Trg svetoga Marka, ukrašen mnogim mozaicima i stupovima, samo je jedan od razloga zašto je Venecija tako poznata. Po meni je najljepši dio grada Canal Grande koji ima oblik slova S. Bajkovito je ploviti gondolom kroz taj kanal, dok mnogobrojni mostići upotpunjuju vizuru grada. Kasnije smo došli u Padovu, grad koji se nalazi na rijeci Bacchiglione, gdje smo otišli u crkvu sv. Leopolda. Zanimljivost u vezi ove crkve jest činjenica da su ispovjedaonica u kojoj je sv. Leopold ispovijedao vjernike i kip Majke Božje ostali neoštećeni prilikom bombardiranja za vrijeme Drugog svjetskog rata, za razliku od ostatka crkve koji je razoren. Posjetom ovog grada završili smo naše putovanje te krenuli autobusom natrag prema Splitu gdje smo došli rano ujutro. Iako je putovanje bilo iscrpljujuće, bilo je to najljepše putovanje na kojem sam bila jer smo posjetili mnogo prelijepih mjesta, ali i naučili više o našoj vjeri. Nadam se da vam se svidio program te nam se možda i vi sljedeće godine pridružite. Uživo je još ljepše, nego na papiru!

Putovanje za osnaživanje duha i vjere

Tekst i foto: Dragica Lozina i Lea Lozančić, 2.f

Još smo jednom posjetili Međugorje, ali i poslušali svjedočanstva bivših ovisnika. Njihovo nam je iskustvo potvrdilo kako je lako pasti u ovisnost, a teško se iz nje izvući. Naučili smo da treba biti na oprezu jer porok u početku izgleda zabavno i cool, dok svoje pravo lice pokaže kada bude prekasno

Učenici slušaju svjedočanstva bivših ovisnika

Na put u Međugorje išli smo 3. listopada, a u njemu su sudjelovali učenici drugih razreda naše škole predvođeni nastavnicima Nizeteo, Bošnjak, Begović, Buterin Lučić te časnom sestrom Dolores Brkić. Čim smo ušli u autobus, pomolili smo se da put prođe što bolje. I izgleda da je molitva bila uslišana, jer smo cijelim putem pjevali i zabavljali se. Nakon dolaska u Međugorje, uputili smo se na misu koju su vodili talijanski svećenici na engleskom jeziku, što je za nas bilo jedno novo iskustvo jer nitko od učenika nije prije slušao misu na stranom jeziku. Poslije mise otišli smo na ručak i u obilazak Međugorja. Taj je posjet uključivao i obilazak međugorskog fenomena, tj. kipa Uskrslog Isusa s kojeg kapaju suze. Postoje mnoge priče vezane uz taj kip, a najpoznatija je ona o djevojčici kojoj su suze upravo s te statue povratile vid. Nažalost, suze nismo vidjele pa nam je teško povjerovati u samu priču.

Lako je krenuti putem ovisnosti

Uskoro smo krenuli u zajednicu Cenacolo, bratovštinu koja je nastala 1983. godine, a osnovala ju je Majka Elvira u napuštenoj kući na sjeveru Italije. Kasnije se zajednica proširila u čak osamnaest zemalja. Trenutno postoji 61 bratovština te su u njima prihvaćene sve osobe koje se žele izliječiti od bilo koje vrste ovisnosti. Ondje smo čuli svjedočanstva dvaju pripadnika zajednice, Marina i Željka. Marin dolazi iz Zagreba te je već tri godine u zajednici zbog ovisnosti o kockanju, a Željko je došao prije pet godina zbog ovisnosti o heroinu. Iako im je bilo bolno govoriti o svojim životnim putevima, ispričali su nam tamnu stranu svoje prošlosti. Uz svakodnevnu molitvu uspjeli su nadvladati iskušenja i mnoge probleme. Njihove su nas priče duboko dirnule i potaknule na razmišljanje. Također nas je inspirirala njihova volja za boljim životom, ali i teškoća kojom su do njega došli pa ako se nekad nađemo u situaciji u kojoj će to biti potrebno, sigurna sam da će se mnogi sjetiti njihovih svjedočanstava.

Naša posljednja stanica bila je Etno selo Međugorje. Tamo smo se opustili za kraj našega putovanja, a nastavnik Bošnjak, nastavnica Nizeteo i učenica Lara Prgomet zabavili su nas tako što su nam otpjevali nekoliko pjesama nakon čega smo se uputili prema Splitu.

Ovim smo putovanjem upoznali i tamniju stranu života i vidjeli kako život može kriti mnoge zamke za koje možda nismo ni svjesni da postoje te da poroci vrebaju na svakog od nas. No, također nas je potaknulo da vjerujemo, jer upravo je vjera spasila mnoge od njihovih slabosti.

Les Cigales izvode Baudelairea

Večer francuske kulture u pjesmi i riječi

Tekst i foto: Gabriela Mojsilović, 1.a i Vlatka Antonia Tolj, 3.a

Cvrčci opet u Imotskom pokazali znanje francuskog, ali i pjevačke talente

15. prosinca 2017. godine dramska grupa II. gimnazije na francuskom jeziku Les Cigales (Cvrčci) uz pratnju lektorice, profesorice Silvane Soldo te učiteljica francuskog jezika osnovnih škola iz Splita, krenula je prema Imotskom gdje se svake godine održava program *Večer francuske kulture u pjesmi i riječi*. Cilj je navedenog programa opstanak francuskog jezika u govoru među ljudima kao što je nekoć bio na tom području. Stoga, učenici lokalne škole te škola gradova u blizini koji se odazovu pozivu na sudjelovanje u ovoj manifestaciji, prirede igrokaz, recitaciju ili šansonu na francuskom jeziku. Od splitskih škola sudjelovale su Osnovna škola Brda, Osnovna škola Kamen-Šine te Druga gimnazija. Učenici grupe Les Cigales izrecitali su *Enrivez-vous* Charlesa Baudelairea, a Dana Smajo, učenica 1.a razreda, predstavila nam se sjajnom, dirljivom izvedbom pjesme *Je suis malade* (*Ja sam bolesna*) pjevačice Lare Fabian. Na kraju večeri održana je svečana dodjela međunarodno priznatih diploma iz francuskog jezika Delf učenicima iz Imotskog. Cijeli program organizirala je profesorica Slavenka Markota, dopredsjednica Hrvatske udruge profesora francuskog jezika. Prisustvujući cijelom događaju, mogu reći da sam uživala u ovoj večeri i samo se nadam da ćemo sve ponoviti i sljedeće godine.

Dana Smajo, 1. A

Austrija i Švicarska

Tekst i foto: Anica Šarić, 2.c

Učenici koji slušaju njemački kao drugi strani jezik i ove su godine otputovali na njemačko govorno područje. Od 6. do 10. prosinca posjetili su nekoliko gradova u Austriji i Švicarskoj i osim kulturnih znamenitosti, doživjeli ono što Splićani rijetko imaju prilike vidjeti - snijeg

Slatki početak u tvornici čokolade

Svake godine, pa tako i ove, naša škola organizira studijsko putovanje u Austriju i Švicarsku. Od kako sam upisala srednju školu, sanjam o odlasku na taj put. Zahvaljujući našim profesoricama Klaudiji Dužević, Ani Grimani Lovrić i Ajlin Andreis Sarun, moj se san pretvorio u zbilju. Dana 6. prosinca okupili smo se na Sukoišanskoj stanici i nervozno čekali dolazak autobusa. Put je bio pomalo iscrpljujući, ali zbog velikog uzbuđenja, zaboravili smo na umor odmah po dolasku na cilj. Naše prvo odredište bila je tvornica čokolade Zotter u Austriji. Ondje smo mogli kušati preko 180 božanstvenih okusa najrazličitijih vrsta čokolade. Odmah se dalo naslutiti da će ovo biti put za pamćenje! Nastavili smo prema Klagenfurtu gdje nam je po dolasku stručni vodič pokazao najvažnije znamenitosti grada, kao što su stari i novi trg. Klagenfurt je malen grad, a u njemu smo se osjećali kao kod kuće jer ovdje živi mnoštvo Hrvata pa se i hrvatski može čuti na ulici. Bila sam oduševljena božićnim ugođajem u gradu: ljudi su bili veseli, pjevali su tradicionalne pjesme i sve je odisalo božićnim duhom. Odsjeli smo u hotelu u centru grada.

Svanuo je drugi dan. Nakon doručka krenuli smo prema Vrbskom jezeru na kojem leži Klagenfurt. Vozili smo se dalje prema Salzburgu, gradu poznatom po mnogim znamenitostima, a najpoznatija od njih vjerojatno je Mozartova rodna kuća. Danas je pretvorena u muzej u kojem su izloženi brojni predmeti iz života ovog velikog umjetnika, od kojih mi je najupečatljivija bila Mozartova dječja violina. Salzburg krase jedinstvena barokna arhitektura, ali ono što me se posebno dojmilo jest harmonija kulture i prirode. Drugu smo noć noćili u hotelu u blizini Innsbrucka, s prekrasnim pogledom na Alpe.

Ljudi, snijeg!

Sljedećeg smo se dana uputili prema starom švicarskom sveučilišnom gradu St. Gallenu. Tamo

smo uživali u panoramskom razgledu grada s naglaskom na Distrikt Stift koji je pod zaštitom UNESCO-a. Zatim smo imali slobodno vrijeme. Vrhunac ovoga dana bio je trenutak kada je počeo padati snijeg! Nježne i guste pahuljice obasipale su nas, a mi smo vrištali kao mala djeca i pokušavali napraviti dobru fotografiju. Švicarcima je snijeg česta i uobičajena pojava, a za nas Splićane, koji snijeg u našem gradu vidimo jednom u deset godina, pravo čudo. Izašli smo na ulice i uživali u bijelom pokrivaču koji je ubrzo prekrpio grad. Nakon toga, uputili smo se prema našem posljednjem prenoćištu na ovom putovanju, u grad Feldkirch, srednjovjekovni austrijski gradić na samom zapadu zemlje. Naša posljednja večer bila je i najzabavnija. Poslije večere otišli smo u obližnji *pub* gdje smo uz slavlje pjevali naše pjesme. Zatim smo otišli u klub *Kali* i nastavili sa zabavom. Ta je večer obilježila i upotpunila naše putovanje, stvorene su nove uspomene, uz mnogo smijeha i zabave.

Innsbruck i božićna čarolija

Došao je i posljednji dan. Po meni i najuzbudljiviji jer smo posjetili grad Innsbruck koji sam iščekivala cijelo ovo putovanje. Čim smo ušli u grad, ostala sam bez teksta. Božićni sajmovi i čarolija adventa ovdje su nezaobilazni u svakoj ulici i na svakom uglu. Uz šetnju, kušanje tradicionalnih jela i uživanje u toj ledenoj bajci prošao je i posljednji dan. Došlo je vrijeme da krenemo prema Splitu. Teškim koracima išli smo prema autobusu, znajući da je putovanju kraj. Vožnja je bila naporna i svi smo bili umorni, ali smo još uvijek bili pod dojmom snježnog krajolika i ugodne atmosfere. Prisjećanje najljepših trenutaka s putovanja pomoglo je da vrijeme brže prođe. Ujutro smo stigli u sunčani Split. Svrha ovoga putovanja bila je da nešto novo naučimo, ali i da se zabavimo i družimo. Cilj smo ispunili!

Kulturno putovanje sjevernim dijelom „Čizme“

Piše: Katarina Perišin, 2.d

Godinama već učenici koji uče talijanski kao drugi strani jezik u rujnu odlaze na studijsko putovanje u Italiju. Cilj je upoznati se s regijama i dijalektima tog talijanskog govornog područja.

Četrdeset učenika krenulo je na ovo putovanje u pratnji profesorica Sanje Butterin Lučić i Silvine Buttiglieri. U Padovu, prvo odredište našeg putovanja, stigli smo u pravo vrijeme. Grad nije bio pretrpan turistima tako da smo mogli osjetiti pravi duh Italije zbog velikog broja domaćih ljudi. Bilo je zabavno prislušivati ih u njihovim razgovorima, ali ne zato što smo znatiželjni, već da provjerimo vlastito razumijevanje talijanskog. Otišli smo razgledati Baziliku sv. Ante Padovanskog, najpoznatiju građevinu u ovom gradu. Došavši pred baziliku, ostali smo zapanjeni njezinom veličinom i ljepotom! Izgrađena je u 13. st. u slavu sv. Antuna Padovanskog koji je u ovom gradu i umro. Bazilika sa svojih osam kupola, dva zvonika i dva tornjića izgleda kompleksno, a graditelj ovog remek-djela ostao je nažalost nepoznat. Razgledavanje grada nastavili smo i u slobodno vrijeme.

Romeo, o Romeo!

Tko ne zna priču o Romeu i Juliji, mladim nesretnim ljubavnicima! Došavši u Veronu, otišli smo posjetiti Julijinu kuću i balkon na kojem je izgovorila slavne riječi: „Romeo, o Romeo! Zašto si Romeo?“ Julijina nas je kuća ostavila bez daha jer su zidovi ispisani brojnim imenima i ljubavnim porukama na svim svjetskim jezicima. Dodirnuli smo Julijin kip koji, prema lokalnom vjerovanju, donosi sreću u ljubavi te napustili ovo mjesto, nadajući se da će Julija pomoći u našim ljubavnim mukama.

Sljedećeg smo jutro veselo krenuli prema Bologni, gradu poznatom po sveučilištu i kulinarstvu. Možda niste o tome razmišljali, ali poznati umak bolonjez upravo je iz ovog grada. Najviše nam se svidjela Piazza Maggiore, srce Bologne i jedan od najvećih i najstarijih trgova u Italiji. Tamo smo se popeli na toranj odakle nam se pružao pogled na cijeli grad.

U Modeni, koja je bila naše sljedeće odredište, podijelili smo se u dvije grupe. Jedna je skupina otišla u obilazak Komunalne palače, Piazza Grande i ostalih gradskih znamenitosti, dok se druga, među kojima sam bila i ja, uputila u Muzej Enzo Ferrari.

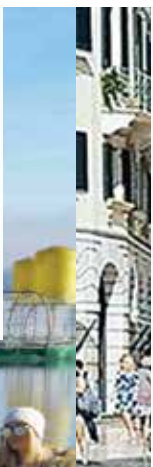
Tamo smo vidjeli različite modele ove svjetski poznate marke automobila, od onih najstarijih koji nam danas izgledaju pomalo smiješno, do onih najnovijih, od čijih cijena zastaje dah. Pogledali smo kratki film o povijesti ovih automobila i upotpunili muzejski doživljaj. Ovaj je muzej nadmašio moja očekivanja i da se opet nađem u Modeni, išla bih ga još jednom posjetiti.

Marko Polo - Korčulanin

Trećeg smo dana putovanja otišli u Gardaland, jedan od najzabavnijih parkova na svijetu koji smo svi čekali s nestrpljenjem. Uživali smo u Dolini kraljeva, Svijetu gusara, Atlantidi, Gradu Divljeg zapada, a odlučili smo ići i na sve, baš sve, vlakove smrti. Ludo iskustvo!

Naša zadnja destinacija bila je, naravno, Venecija. Po dolasku, obišli smo Trg sv. Marka i uvjerali se da su naše Prokurateve građene po uzoru na ovaj trg, a prošetali smo i Mostom uzdaha. Iako smo posjetili Duždevu palaču i Katedralu sv. Marka, razgledavanje Venecije ne bi bilo potpuno bez vožnje gondolom. Tada smo vidjeli i navodnu rodnu kuću Marka Pola, slavnog moreplovca koji je već u 13. st. otplovio do Kine. Budući da postoji vjerovanje da je Marko Polo rođen na Korčuli, čak je poznata i kuća u kojoj je rođen, nismo znali bismo li se složili s tim da mu je rodna kuća ova koju smo vidjeli. Za nas je Marko Polo Korčulanin! U svakom slučaju, cijeli nam je doživljaj vožnje venecijanskim kanalima ostavio lijepa sjećanja. Ono malo manje uzbudljivo bilo je pred nama - duga noćna vožnja prema Splitu. No, sve smo to pregrmjeli uz pjesmu i veselje.

Zahvaljujemo se našim profesoricama na ovom divnom putovanju, a Italiji šaljemo pozdrav *ci vediamo*, nikako zbogom!

Voda u dubinama, zvijezde na visinama

Piše: Marina Grbeša, 1.c

Prvi su razredi ove godine započeli svoje izvanučioničke aktivnosti šetnjom po najpoznatijim splitskim brdima - Marjanu, plućima Splita, i Mosoru. Na Mosoru im se pridružio i jedan zainteresirani razred drugaša na programu Škola u prirodi u organizaciji Zvezdanog sela Mosor

Nakon dva neuspješna pokušaja odlaska do zvjezdarnice Mosor (priroda se urotila protiv nas!), treći nam se put posrećilo. Ne kaže se uzalud - treća sreća. Poslijepodne oko 16 sati autobusom smo se zaputili na Mosor pod vodstvom profesorice Jasne Nizeteo. U autobusu je bilo jako veselo, kao što smo i očekivali. Ipak, nije sve proteklo tako bezbrižno. Jedan nam je dio puta bio pomalo zastrašujući jer smo se nalazili na uskoj cesti prilično visoko pa je mnoge uhvatila panika. Ali uz dobro društvo i onima bojažljivijima bilo je lakše.

Prvo smo posjetili rijeku Žrnovnicu gdje nam je

voditelj programa Škola u prirodi, ujedno i naš vodič, Tomislav Nikolić pokazao izvor i ponudio nam da se napijemo čiste izvorske vode. Otišli smo i do planinskog izvora Mali Dibić, smještenog na 630 m nadmorske visine, odakle puca predivan pogled na okolicu. Vodič nas je, kako smo šetali, upoznao s biljnim i životinjskim svijetom ovoga područja i isticao važnost razvijanja ekološke svijesti i brige o prirodi.

Jesmo li sami u svemiru?

Nakon posjeta izvoru, uputili smo se u Zvezdano selo Mosor gdje nas je dočekao astronom Zoran Knez i u samoj zvjezdarnici održao predavanje iz astronomije na temu Sunčev sustav. Čuli smo mnogo zanimljivih činjenica od kojih smo neke otkrili po prvi put, a neke smo poznavali otprije, ali o njima nismo toliko mnogo znali. Nakon predavanja, napokon je došao red i na promatranje zvijezda. Podijelili smo se u nekoliko grupica i po redu se penjali do male prostorije. Na sredini sobice nalazio se teleskop. Sjeli smo oko njega i slušali vodiča koji nam je objašnjavao gdje bismo trebali gledati i koja ćemo zvijezda tako vidjeti. Pričama o zvijezdama pobudio nam je maštu o dalekim galaksijama o kojima znamo tako malo, ali nam, na sveopće razočaranje, nije potvrdio da je ikada vidio kakav nepoznati leteći objekt.

Nakon cijelog dana, mogu reći da nam je bilo vrlo zabavno, toliko da bih ovaj izlet voljela ponoviti. Jer, zvijezde će sljedeći put biti na drugim mjestima, zar ne?

Učenici u zvjezdarnici

Marjan u književnosti

Piše: Gabriela Mojsilović, 1.a

Služba edukacije i promocije Javne ustanove za upravljanje Park-šumom Marjan ove je godine pripremila posebno predavanje na temu Marjan u književnosti, namijenjeno učenicima srednjih škola, ali i svima drugima zainteresiranima

Okupili smo se na Prvoj vidilici gdje su nas dočekale vodičke iz Park-šume Marjan i započele svoje izlaganje o najvažnijim književnim djelima koja tematiziraju Marjan. Već na Prvoj vidilici nalazi se ploča sa stihovima Luke Botića, splitskog književnika i političara. Krenuli smo šetati do Prvog vrha i Botićeva kipa usput zastajući uz kamene ploče s urezanim stihovima splitskih pjesnika Jerolima Kavanjina i Jakše Fiamenga. Stihovi govore o Marjanu, a vodička nam je stručno objasnila kontekst nastajanja tih djela bez čega bi ova šetnja bila puno manje razumljiva i zanimljiva. U svojem su se izlaganju vodičke također osvrnule na poznate Splitske Miljenka Smoju i Julija Bajamontija, koji su voljeli Marjan i bili s njime povezani. Osim što smo saznali o ulozi Marjana u književnosti, na ovom smo izletu ponešto naučili i o splitskim lokacijama kao što su Sustipan, marjanske crkvice i Šantine stine. Uz sve stečeno znanje, ne treba zanemariti i činjenicu da smo se dobro nahodali jer je šetnja trajala oko 2 i pol sata. Ipak, nama prvašima koji smo u školu stigli tek nekoliko tjedana prije, tema za razgovor nije nedo-

stajalo pa mogu reći da smo se uz ugodnu šetnju i međusobno bolje upoznali.

IZLOŽBA I PREDAVANJE DAVORA ROSTUHARA

Hrvatska iz zraka i još ponešto

Piše: Nikolina Grizelj, 3.c

Davor Rostuhar poznato je ime u svijetu putoholičara. Slobodni književnik i umjetnik bio je u svakom kutku ove planete, a nama se predstavio projektom koji je za cilj imao fotografirati poznate ljepote Hrvatske iz potpuno nove vizure - iz zraka. Predavanje koje je održao izazvalo je veliko zanimanje učenika, pokazalo se s pravom

Davor Rostuhar rođen je 1982. u Zagrebu gdje je živio i gotovo završio cijelo svoje školovanje. Kažem gotovo zato što nije završio fakultet. Studirao je sociologiju i povijest, no u jednom je trenutku shvatio da studiranje jednostavno nije za njega i odlučio krenuti putem kojim je zapravo htio ići - putovati i stavljati svoje doživljaje i iskustva na papir. Slobodnim fotografiranjem i pisanjem te putovanjima bavi se od 2001. godine, a 2008. Republika Hrvatska dodijelila mu je status slobodnog književnika i umjetnika. Sve slike koje vidite na katovima naše

Na put bez kune

Upravo zbog ovoga, ali i još mnogih razloga, Davor je drugačiji, bilo kao osoba ili umjetnik, pa je i njegovo predavanje koje je održao za učenike naše škole u Velikoj dvorani Filozofskog fakulteta u Splitu bilo iznimno zanimljivo. U njemu je pričao kako je sve počelo, kojim putevima je išao, koje ljude upoznao i kako je sve to preživio s ne baš velikim džepar-

Samo nek' se kreće

Spomenut ću samo neke od njegovih brojnih potpisa koje je do sada izveo, a koje je na predavanju spomenuo - ekspedicija do nomadskog naroda Nenet na sjeveru Sibira i praćenje njihove migraci-

škole slikao je fotoaparatom upravo Davor, a tema njegova projekta bila je Hrvatska iz zraka. Hrvatska je prikazana na potpuno nov i drukčiji način, posve inovativan i maštovit. Promatrajući neke fotografije, nisam mogla vjerovati da su to stvarno dijelovi zemlje u kojoj mi svakodnevno živimo. Mislim da je upravo to i bio Davorov cilj, da nakon promatranja njegovih fotografija ostanemo zapanjeni i iznova se zaljubimo u našu predivnu, ali nažalost nedovoljno cijenjenu domovinu.

cem. Svima nam se urezala u sjećanje zabavna priča kako je s jednim prijateljem spavao na cesti jer nisu imali novca za smještaj, a onda ih je tamo srećo jedan bogataš i, nakon nekoliko razmijenjenih rečenica, primio u svoj prebogati dom. Zaista nikad ne znaš što ti život može donijeti!

je preko zaleđene rijeke Ob, praćenje posljednjih lovaca koji kitove narvale love harpunom iz kajaka na Grenlandu, pješaka ekspedicija u Butanu, osmomjesečno putovanje motociklom od Zagreba

do Capetowna po istoku afričkog kontinenta, uspon na najviši vulkan u tropima - 6425 metara visok vrh Coropuna u Peruu, tri mjeseca provedena u najzabačenijim područjima zapadne Papue u Indoneziji i još mnogi drugi, sve jedan zanimljiviji od drugog. Njegova prva ekspedicija bio je put od Zagreba do Egipta i to biciklom. Naravno, uvjeti su tada bili drugačiji, kako životni, tako i politički, te su on i prijatelj uspjeli otići na neka mjesta kojima se danas sigurno ne bismo mogli ni približiti. Tako je i nastala njegova

Sam na Južnom polu

Davor Rostuhar upravo je sada na tom putu gdje testira sam sebe još jedanput i dovodi se do maksimuma tako što se suočava s majkom prirodom licem u lice. Naime, u ovoj će ekspediciji hodati sam do Južnog pola, bez dostave hrane i opreme (što znači da svu hranu i opremu vuče sam od početka do kraja puta!) i bez upotrebe vanjske energije (npr. vjetra ili pasa za vuču saonica). Bit će samo on i kolica za vuču koja će skupljati solarnu energiju. Uz sebe će naravno imati komunikacijsko sredstvo tako da u slučaju da mu se nešto dogodi, može pozvati pomoć. Bilo je u povijesti ljudi koji su radili ovakve ekspedicije gdje su bili oslonjeni sami na sebe i svoje preživljavalačke sposobnosti, ali ne mnogo - ako mu uspije, Davor će biti tek dvadeset i prvi čovjek ikad kojemu je to pošlo za rukom, prvi Hrvat. Nakon što sam poslušala njegovo predavanje i čula kroz koje je najskrovitije i najzabačenije dijelove svijeta već prošao, ne sumnjam u njegov uspjeh. Svi koji žele pratiti ovu ekspediciju i Davorov napredak iz dana u dan, mogu to učiniti na internetskoj stranici Kluba za ekspedicionizam i kulturu na kojoj se ovaj

prva knjiga *Samo nek' se kreće*, izdana 2003. godine. Uz tu, autor je još pet knjiga - *Na putu u skrivenu dolinu* (2006.), *Džungla* (2009.), *Degustacija slobode* (2012.), *National Geographic - Hrvatska iz zraka* - fotomonografija (2014.) te knjiga *U zemlji zmaja* (2015.). Sigurna sam da to nije i njegova posljednja knjiga. Naime, Davor posljednje tri godine planira ekspediciju na Arktik ili njegovim riječima rečeno, u „polarnu divljinu“.

zanimljivi putoholičar svakodnevno javlja.

Po Davorovim ekspedicijama može se vidjeti koliko je svako od njegovih putovanja drugačije i riskantno jer ide u nepoznato, daleko od doma gdje je sigurno i mirno, daleko izvan zone udobnosti, ali to i jest čar za putopisce, nova iskustva, nove spoznaje i nova otkrića. Kao što je Davor Rostuhar rekao na predavanju, putovanjem se izgrađujemo kao osobe te nam se formira karakter, ne samo zbog puta i kultura koje upoznajemo, već bitnu ulogu igraju i ljudi s kojima dolazimo u interakciju i koji nas oblikuju. Stoga zaključujem da je Davor posjećujući razne dijelove zemaljske kugle i upoznavajući drugačije kulture i običaje, nešto poprimio od njih i da ga je to učinilo osobom kakva je danas - bogatom iskustvima, raznolikošću i željom za novim mjestima koja tek treba otkriti sebi i drugima.

A za sve nas koji moramo još malo pričekati do vlastitih velikih putovanja, ostaje pogledati fascinantnu izložbu fotografija u hodnicima naše škole. Ne propustite je!

1.A s razrednicom

Već sedamnaestu godinu udruga Most organizira humanitarnu akciju u kojoj volonteri prodajom novih i rabljenih stvari skupljaju novac za splitske beskućnike. Naši su učenici sudjelovali u akciji i tako pokazali veliko srce i dobru volju

Udruga Most, udruga koja skrbi za beskućnike grada Splita, u prosincu 2017. godine proslavila je 17. rođendan sad već svima poznate akcije "A Di Si Ti?", a mi se možemo pohvaliti da smo bili dio nje. Cilj

A di si ti? #2017

Piše: Magda Profaca, 3.a

akcije je solidarnost, volontiranje, podizanje svijesti o problemu beskućništva i širenje ljubavi, a udruga svake godine sve više pomiče granice i pokazuje nam koliko smo kao grad spremni pomoći onima kojima je potrebno. Akcija se održala 16. prosinca 2017. godine na Trgu Gaje Bulata, ispred splitskog HNK, a trajala je od 10 sati ujutro do 14 sati popodne. Sudjelovalo je više od 40 različitih organizacija, klubova, osnovnih i srednjih škola, a u zabavni su se program uključili mnogi domaći glazbenici, političari i, uvijek popularni, igrači Hajduka. Prodavali su se novi i rabljeni predmeti, hrana, igračke i odjeća, a mogli ste i izmjeriti tlak i šećer ili dobiti novu frizuru uz malu donaciju. Sav sakupljeni prihod iskoristit će se za opremanje Centra za beskućnike i za osobne potrebe korisnika Centra. Ovogodišnji sajam oborio je sve rekorde, a ponosni smo što je i naš 1.A i njihova razrednica Marija Ljubenkov bio dio cijele akcije te se nadamo da će se ova suradnja nastaviti i u budućnosti jer su se učenici volontirajući naučili iskazati solidarnost prema socijalno ugroženim građanima našega grada.

2. B i njihova dekoracija

U Drugoj volontiraju i učenici i profesori

Piše: Gabriela Mojsilović, 1.a

Volonterski duh nešto je što se u našoj školi njeguje već niz godina, a priznanja, zahvalnice i nagrade uvijek nas razvesele. Ove je godine Volonterski centar Udruge „Ml“ organizirao već tradicionalnu svečanu proslavu Međunarodnog dana volontera 5. prosinca. Tom su prigodom dodijeljene tri nagrade Vinka Luković i tri priznanja za poseban doprinos u promociji i razvoju volonterstva za organizatore volontiranja te zahvalnice za brojne volontere i poduzetelje volonterskog rada.

Zahvalnice je dobilo dvoje naših učenika: Josip Banovac iz 4.a te Cecilija Bašić iz 4.b, kao i dvoje profesora: časna sestra Dolores Brkić za Društvo prijatelja malog Isusa i prof. glazbene kulture Ivan Bošnjak koji je ujedno nastupio s dvije glazbene točke. Ponosno su predstavili našu školu, a mi se ponosimo njima i njihovom humanošću!

II. GIMNAZIJA

Dani kruha i zahvalnosti

Piše: Sunčica Klarić, 3.a | Foto: Damira Bočina, 2.A

Dani kruha i zahvalnosti održali su se u našoj školi 20. listopada. Cilj je ove akcije pokazati zahvalnost za plodove zemlje koje simbolički predstavlja kruh, ali i sakupiti donacije za dvije splitske udruge

Proslava Dana kruha u našoj je školi već godinama dio nastave vjeronauka. Dan je organiziran tako da učenici sami ukrase učionicu kruhom i pekarskim proizvodima te pripreme neku pjesmu, recitaciju ili prezentaciju povezanu s kruhom koju izvode pred stručnom komisijom. Učenička kreativnost u ukrašavanju učionica svake godine ponovo iznenadi. Na stolovima su se nalazile košare i tanjuri puni kolača, voća i orašastih proizvoda, a nije nedostajalo ni ukrasa na zidovima, prigodnih citata na ploči i crteža

koje su učenici izradili.

U središtu svakoga stola mora biti kruh kao osnovni motiv ove manifestacije. Naš cijenjeni žiri činile su ravnateljica Ivanka Kovačević, časna sestra Dolores Brkić te profesorice Ema Bodrožić-Selak i Magdalena Mrčela. Žiri je vrijedno obilazio razrede u potrazi za onim najljepše ukrašenim. Ove su se godine svojom kreativnošću posebno istaknuli učenici 1.d razreda koji su odnijeli prvu nagradu. Međutim, osim nagrada, mnogo je važnija humanost koju su naši učenici pokazali sakupivši vrijedne donacije u hrani i potrepštinama za udruge Most i Dječji osmijeh. Na taj su način svi koji su osjetili zadovoljstvo darivajući druge, pobjednici.

Za flegme i kapetane

Tekst: Damira Bočina, 2.a

U knjižnici naše škole 19. 12. 2017. održana je promocija knjige *Kako je Flegmarin postao kapetan*, dobitnice nagrade Zvonko Hrvatskog društva književnika za djecu i mlade za najbolji neobjavljeni prozni rukopis za djecu i mlade. Autorica toga romana bivša je učenica, a sada profesorica Druge gimnazije, Magdalena Mrčela. Profesorica Mrčela u razgovoru nam je otkrila mnoge detalje u vezi s promocijom, ljubavi prema hrvatskom jeziku, ali i nastajanjem nagrađenog dječjeg romana

Drugačiji: Što mislite o svome poslu, radite li ono što volite?

Prije svega, hvala na lijepom i mudrom pitanju. Nastavnički je posao, uz roditeljski, vjerojatno najteži i najljepši na svijetu. Obožavam svoje radno mjesto i beskrajno se veselim radu s djecom. Mislim da i drugi kolege koji predaju hrvatski jezik dijele moje mišljenje – taj se posao ne može „odradivati“ – hrvatski se diše, spava, osjeća i živi. Na kraju krajeva, sve je sažeto u glagolu predavati – cilj je našega puta prenijeti ono što mi znamo, a djeca će uz našu pomoć spoznati.

Drugačiji: Promocija Vašeg prvijenca „Kako je Flegmarin postao kapetan“ održana je u našoj školskoj knjižnici. Kakvi su dojmovi?

Promocija među kolegama bila je moja velika želja čim sam saznala da će knjiga biti objavljena. Naime, Druga me gimnazija usmjerila u spisateljski svijet, u njoj sam se zaljubila u hrvatski jezik i napisala prve radove. Čini mi se da sam ovim romanom dovoljno stasala da ukažem na neke poteškoće u odnosu roditelja i nastavnika prema djeci. Doduše, promocija je održana u poprilično intimnoj atmosferi, no nadam se da će ključne misli iz knjige doprijeti do onih kojima su najpotrebnije. Zahvalna sam svima koji

nam su pomogli u realizaciji, prije svega ravnateljici Ivanki Kovačević, našoj knjižničarki Nedi Galić i profesoru Borisu Škifiću koji je u svome osvrtnu u knjizi pronašao više korisnoga nego ja dok sam pisala, kao i svim kolegama koji su nas došli podržati. Posebno su me razveselile glazbene točke profesora Ivana Bošnjaka i učenika Bruna Jakobljevića, interpretacija glumca Matka Elezovića, a hvala i tebi, Damira, jer si s kolegom Frankom Jakovčevićem simpatično i vjerodostojno izvela dijalog glavnih likova. Dječja se knjiga može nadati širokoj publici, no najbitnije je da djeca pronađu sebe u njoj.

Drugačiji: Načelno, vaš je roman namijenjen djeci, ali mogu ga čitati i odrasli. Što ste njime htjeli poručiti jednima i drugima?

Naslov mnogo otkriva – dijete koje je flegmatično, odnosno mirno i tobože hladnokrvno, postaje kapetan nogometne momčadi, a prije toga lopte nije vidjelo. Poruka je jasna – djeco, svaki ružan pridjev koji vam prišiju okrenite u svoju korist! Živim u utopističkom uvjerenju da su sva djeca dobra i sposobna, a neprilagođenima i manje sposobnima čine ih loši sustavi: društveni, privatni i obrazovni. To je ujedno poruka za nas odrasle: kad djetetu kažemo da je introvertirano, flegmatično i prosječno, ne samo da

smo ga uvrijedili, nego smo mu i nametnuli užasnu šablonu ponašanja koju će dijete, linijom manjeg otpora, nastaviti slijediti. Susrećem takvu djecu svaki dan – povrijeđenu, nemotiviranu i obilježenu. A najmanje su za to krivi.

Drugačiji: Kako je nastala knjiga?

S mnogo ljubavi i premalo vremena. Ugledala sam natječaj za nagradu „Zvonko“ Hrvatskog društva književnika za djecu i mlade deset dana prije njegova završetka. Bilo je ljeto i vjerovala sam da mogu napisati knjigu u deset dana, samo mi odmah treba inspiracija. I bila je preda mnom – moji su sinovi u tome trenutku veselo igrali šah, poslagavši figure na neki svoj način. Dva divna dječaka kojima su pojedini psiholozi i odgojitelji, kao i većini njihovih vrtičkih prijatelja, tako rado prišivali etikete introvertiranih. Oni su se, srećom, sustavu koji ih je pokušao stigmatizirati još u vrtiću, narugali time što su se sjajno snašli u svojim novim radnim pobjedama jer igraju po svojim pravilima. To je učinio i glavni lik moga romana, Marin. U trenucima kad je cijela obitelj u problemima, najmlađe i prividno nezainteresirano dijete postaje junak našeg doba.

Drugačiji: Imate li u planu još koju knjigu?

Već ih desetak strpljivo čeka u ladici, neke traže svojih pet minuta na natječajima, a trenutno pišem nastavak „Flegmarina“, dramski tekst za dječje kazalište i scenarij za film. Učenici su mi dali mnogo materijala pa pišem kao na traci.

Drugačiji: Postoji li osoba koja vam je pomogla da postanete književnica?

Mnogo ih je. Od trenera koji mi je s mnogo razumi-

jevanja sugerirao da se posvetim pisanju jer u nogometu ne briljiram, divne knjižničarke Grozdane Ribičić koja me zarazila knjigom, profesora koji su mi davali podršku, kolega novinara koji su me naučili sve što fakultet nije, do djece koja vole čitati. A najveću su mi podršku pružile osobe koje su rekle: „Flegmarin će pobijediti jer je najbolji, stigneš sve, možeš sve“ i „Magdalena, ostavi sve, i pripreve i novinarstvo, samo piši! Dužna si pisati, to je tvoj poziv!“ Njih će dvojica znati tko su. Nisam ostavila sve, ali pišem.

Drugačiji: Tko su vaši književni uzori i imate li najdražu knjigu?

Od stranih pisaca Tolstoj i njegova „Ana Karenjina“. Ako je nešto na svijetu savršeno, to je taj roman. Jako volim i bajke i hrvatske pisce za djecu i mlade. Izdvojit ću Rosie Kugli i njezin roman „Nisam ti rekla“. Da je pameti i volje, ta bi knjiga odavno bila obvezna lektira.

Drugačiji: Za kraj, što biste poručili mladima koji žele pisati?

Da prije pisanja pročitaju vagon knjiga. Pisanje je očito iskonski poriv koji tinja u svima nama, ali nismo svi jednako dobri pisci. Razliku, kao i u sportu, čini 5% talenta i 95% rada na sebi. A rad na sebi je čitanje – novina, romana, kritika, svega. Dobar jezični smjer na fakultetu i poznavanje kulture također mnogo pomažu. Ne želim reći onu floskulu – nikad ne odustajte od pisanja. Ako je to vaš san, odustajanje vam ionako neće pasti na pamet. Ako je vaš san nešto drugo, ustrajite u tome i znajte da ste sposobni, vrijedni i ono najvažnije – posebni.

Promocija knjige u našoj školi

Božićna priredba

Pišu: Dragica Lozina i Lea Lozančić, 2.f

Priredba iznenađenja za profesore i učenike pokazala je plesne, pjevačke i glumačke talente naših učenika, ali i smisao za britku kritiku modernog društva. Iako nazvana Skriveni kurikulum, predstavu su popratili mnogi profesori, učenici i njihovi roditelji

Božićna priredba učenika Druge gimnazije održala se 21. prosinca u športskoj dvorani škole. Iako je namjena priredbe bila dar profesorima i učenicima, veliki dio gromoglasne publike činili su prijatelji i roditelji sudionika same priredbe. Uigran voditeljski par Damira Bočina i Franko Jakovčević iz 2.a razreda najavljujivali su izvođače. Među izvedbama našle su se tri glumačke točke, jedna plesna skupina, a najbrojniji bili su naši solisti, njih čak šestoro. Započet ćemo sa solistima koji su otvorili i zatvorili priredbu. Moramo priznati da su nas oborili s nogu svojim odličnim izvedbama raznovrsnih božićnih pjesama. Ovom prilikom pohvalit ćemo Laru Prgomet, Ninu Radić, Lauru Nikolanci, Bruna Jakobljevića te Danu Smajo. Posebne čestitke i pohvale zaslužio je naš profesor Ivan Bošnjak koji je svojom izvedbom kao šećer na kraju zaključio večer. Plesnu točku izvele su učenice prvih razreda koje su svojom simpatičnom koreografijom zadržale pažnju gledatelja.

Glumačke točke s porukom

U glumi prvi su se okušali učenici 2. d razreda koji su nas nasmijali svojim skečom na temu stereotipnih proslava Božića. Sljedeća glumačka točka bila je alegorijska izvedba 2. f razreda u kojoj smo ulogu imale i nas dvije, vaše novinarkе. Ovim nastupom

Glumačka skupina 2. F razreda

htjeli smo na humorističan način prikazati božićno vrijeme jedne skromne hrvatske obitelji i dokazati da ne moramo imati tri kuma iz Njemačke da bi naši domovi dobili poklone kao što su radost, ljubav i zajedništvo. Moramo priznati da je postojala velika trema, no nakon izlaska na pozornicu, opustili smo se i trema je nestala. Zadnju glumačku točku naziva Dva duha Božića izveli su učenici 3.a razreda. Njihova je priča nosila snažnu pouku – nijedan materijalni poklon ne može zamijeniti dobra djela koja nam danas sve više nedostaju. Publika je na sve tri poticajne izvedbe reagirala gromoglasnim pljeskom.

Cjelokupni program osmislili su učenici uz pomoć profesorice Magdalene Mrčele i već spomenutog profesora Ivana Bošnjaka, a predstavu je svojim prisustvom upotpunila i naša glasna publika. Ovim vas putem pozivamo da i sljedeće godine svojim dolaskom pozdravite i uveličate naš božićni projekt, u nadi da će u njemu sudjelovati još više učenika i profesora naše škole.

Kako film utječe na nas

Piše: Petra Crnjac, 4.b

Koliko ono što gledamo može ostaviti traga na nama i utjecati nam na način razmišljanja? Uloga koju film ima u današnjem društvu ogromna je, bez obzira jesmo li toga svjesni ili ne

Kaže se da slika vrijedi tisuću riječi. Koliko li samo riječi onda vrijedi film? Ljudima nije osviještena činjenica koliki utjecaj jedna kratka snimka može ostaviti na njih. Podsvjesni je um mnogo jači u obradi informacija od svjesnoga uma, a više od devedeset posto onoga što činimo u životu proizlazi iz naše podsvijesti. Istraživanja su pokazala da ljudi na sličan način proživljavaju stvarne i izmišljene aktivnosti. Naš podsvjesni um koristi se slikama, tj. predodžbama koje mogu snažno utjecati na naš život. Upravo se tu krije ona prava vrijednost filma.

Filmom se može doprijeti do čovjekove najdublje svijesti jer predočavanjem događaja na ekranu, film budi najrazličitije emocije u nama, od smijeha do plača, nudi nam širok spektar osjećaja. Budući da se filmovi uglavnom, iako ne svi, oslanjaju na stvarnost, oni zapravo prikazuju situacije koje su slične svakodnevnim naporima kroz koje gledatelj prolazi u životu. Film zato ima psihološki utjecaj na gledatelja. Filmovi omogućuju živopisnu vizualnu prezentaciju u kojoj su slike već u potpunosti uspostavljene, lako

se razaznaju i prate. Opseg realnosti koji se može prikazati u filmovima, daleko je veći od prikaza bilo kojeg drugog medija. A opet, jednostavnost razumijevanja filma pomaže gledatelju da se s filmom identificira. I zato analizirati neki film znači razmišljati o njegovim vrijednostima, a zapravo razmišljati o sebi samome. Pritom je jezik filma tako univerzalan da razbija bilo kakve socijalne i kulturne barijere koje, inače, postoje među gledateljima.

S druge strane, filmovi razotkrivaju svjetske probleme kao što su crno tržište, problemi nezaposlenosti, kriminal i mnoge druge. Mogu stimulirati i vrijednosti dobrog života. Svaka vrsta filma može ostaviti utjecaj na veliku masu različitih ljudi. Film je sredstvo kreativnog izražavanja i iz tog razloga ima potencijal igrati važnu ulogu kao medij zabave, informacija i obrazovanja, a služi i kao pokretač društvenih promjena.

Trebate li još koji razlog zašto je film tema ovog broja? Nama je ovo bilo dovoljno.

Čovječanstvo je prije 122 godine prvi put bilo u kinu

Piše: Anamarija Kolimbatović, 4.b

Jeste li se ikada zapitali kada su ljudi prvi put bili u kinu? Je li bilo kokica i kako su izdržali sjediti sat i pol vremena? Iznenadit ćete se kada pročitate kako je sve zapravo izgledalo

Ljudi vole filmove jer se na nekoliko sati zaustavljaju u vremenu i prodiru u umjetnost slike u pokretu, proživljavaju osjećaje glavnog lika, osjete njegove strahove i čežnje, trude se razumjeti kako se i zašto nešto događa te izbore glavnoga lika uspoređuju s vlastitima. Film je od svojih početaka ljudima privlačan jer im pruža upravo sve to.

Iako je film danas razvijen do, nekad se čini, nemoćnih granica, u početku je samo hvatanje slike u pokretu bila inovacija, nešto zapanjujuće.

Braća Lumière bacili svjetlo na sedmu umjetnost

Krenimo od kraja 19. stoljeća, kada je ideja o slici u pokretu začeta u umovima dvojice braće.

Francuzi Auguste i Louis Lumière, rođeni 1862. i 1864. godine, znanstvenici i vješti fotografi, izumili su stroj s karakteristikama projektoru i kamere, kinematograf, koji je omogućio razvijanje, snimanje i projekciju filma.

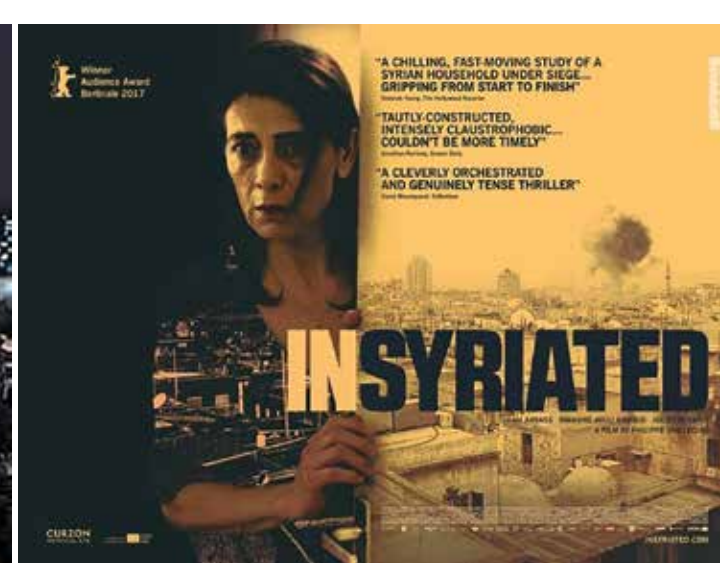
Kinematograf je izumljen 1895. godine, a prva javna predstava, besplatna projekcija, prikazana je 28.12.1895. u pariškom restoranu i salonu Grand Cafe. Dakle, ljudi su prije 122 godine prvi put bili u kinu! Prikazano je deset filmova od kojih ni jedan nije bio duži od minute, svi, razumije se, nijemi. Toj prvoj povijesnoj projekciji filma prisustvovalo je 120 ljudi.

Neki su od prikazanih filmova: *Izlazak radnika iz tvornice Lumière*, *Ulazak vlaka u postaju La Ciotat*, *Iskrcavanje sudionika kongresa u Neuilly-sur-Seine*, *Poliveni poljevač* i dr. Naslovi, tj. imena filmova započinju glagolima (*izlazak*, *ulazak*, *iskrcavanje*) jer glagoli upućuju na glavni motiv koji je trebao pokazati razliku između filma i fotografije - kretanje. Gle-

datelji su bili toliko nesporni na ono što će vidjeti da su, kako je ostalo zabilježeno, prilikom prizora vlaka koji ulazi u stanicu, neki pobjegli misleći da će ih vlak pregaziti, a drugi se sakrili ispod sjedalice. Tako je stvorena povijest. Film se krenuo razvijati brzinom koju sigurno nitko od tih 120 gledatelja nije mogao ni zamisliti.

Ostalo je povijest

Braća Lumière začetnici su dokumentarističke struje u filmskoj umjetnosti, one koja se oslanja na zbiljsko. Tijekom 1896. Lumièrei su poslali svoje namještenike diljem svijeta, od Kine i Indije do Egipta i Australije, kako bi snimili prizore slavni mjesta za kasnije prikazivanje u kazalištima, na sajmovima i gradskim trgovima. Do 1903. godine proizveli su više od 2000 različitih filmova – od kućnih prizora do vijesti. Međutim, nisu se dugo bavili filmom. Interes ljudi promijenio se. Ljudima se, naime, mnogo više sviđala ideja da na platnu gledaju nešto izmišljeno, fiktivno, da ih film uvuče u neku stvorenu stvarnost. Tako je počela dominacija igranog filma koja traje do danas. Za braću Lumière takva namjena filma bila je neshvatljiva. Za njih je film trebao imati funkciju dokumenta, zabilješke stvarnosti te su, ako je vjerovati izvorima, smatrali da je film krenuo krivim smjerom. Nisu imali namjeru stvoriti novu umjetnost jer oni sebe nisu smatrali umjetnicima, već znanstvenicima (jedan je bio kemičar, a drugi fizičar). Iako nije ispalo kako su htjeli, možemo im biti vječno zahvalni jer su nam omogućili uživanje u sedmoj umjetnosti!

Kino pod zvijezdama

Piše: Magda Profaca, 3.a

Omiljeni splitski filmski festival u svom je desetom izdanju, od 8. do 17. lipnja, donio mnoštvo zanimljivih filmova od kojih mnoge ne biste imali prilike vidjeti u kinima

Festival mediteranskog filma Split ove je 2017. godine obilježio jubilarnu, desetu godišnjicu. Festival se odvija svake godine, sredinom lipnja u Splitu na tri lokacije – u kinoteci Zlatna vrata, u ljetnom kinu Bačvice i u kinu Karaman. Tijekom godina postigao je status jedne od najvažnijih kulturnih manifestacija u našem gradu i u zadnjih devet godina prebrojao više od 100.000 posjetitelja. Građani Splita i Hrvatske, zahvaljujući ovom festivalu, mogu pogledati filmove koji inače nikada ne bi došli u naša kina, a po mojem su mišljenju prava remek-djela. FMFS označava savršeni početak ljeta i završetak školske godine, a gledanje filmova svaku večer pod zvijezdama, u borovoj šumi iznad plaže poseban je doživljaj.

Kino Mediteran

Na filmskom platnu tijekom deset dana festivala prikazuju se dugometražni i kratkometražni strani i domaći filmovi, kao i program za djecu. U sklopu FMFS-a također se odvija i edukacijski program za sve zainteresirane, s nizom radionica i predavanja. Ono po čemu se Festival mediteranskog filma Split razlikuje od ostalih jest odluka da pozitivnu energiju koja vlada u Splitu širi dalje. Od 2012. godine FMFS organizira Kino Mediteran, projekt obnove kina u Dalmaciji, čiji je glavni cilj oživjeti stare ljetne kinodvorane i dovesti filmske programe u manje sredine diljem Dalmacije gdje su kina odavno zatvorena. Tako se i ove godine, za vrijeme festivala potpisivala peticija za očuvanje ljetnog kina Bačvice. Ove sam godine pogledala ukupno osam filmova, četiri dugometražna i četiri kratkometražna pa sam odlučila odabrati dva najbolja koja preporučujem

pogledati.

1. *Insyriated* (Belgija/Francuska)

Radnja se odvija u vremenu od 24 sata i prati traumatičnu priču sirijske obitelji koja je zarobljena u svojem stanu dok se neprestane borbe odvijaju u gradu. Majka pokušava zaštititi svoju djecu, oca i susjedu od rata te održati normalan ritam života. U tom jednom danu događa se provala u stan, pucnjava, silovanje i strašni događaji za ovu sirijsku obitelj. Film me je jako potresao i naveo na razmišljanje kroz što prolaze sve obitelji i djeca koja su moji vršnjaci i koja žive u očajnim životnim uvjetima u sirijskim gradovima za vrijeme rata kojem se ne nazire kraj.

2. *Između dva svijeta* (Bar Bahar, Izrael/Francuska)

Film prati tri Palestinke u Tel Avivu. Leila je odvjeticnica, Salma radi kao DJ i barmen, a pridružuje im se i Nour, religiozna muslimanka koja želi diplomirati prije nego što se uda za Wissama s kojim ima dogovoreni brak. Film prikazuje živote triju žena u religioznoj i konzervativnoj državi gdje nije prihvaćeno da žena može pušiti, biti druge seksualnosti i biti žrtva silovanja vlastitog zaručnika. Govori o važnosti rušenja granica, jednakosti među spolovima i prijateljstvu koje se može suprotstaviti svemu.

Toplo preporučujem da posjetite festival iduću godinu i pomognete u održavanju filmske kulture u našem gradu kao i očuvanju gradskih kina koja su u opasnosti od propadanja. Vidimo se na idućem FMFS-u!

Being the adventures of a young man whose principal interests are rape, ultra-violence and Beethoven.

STANLEY KUBRICK'S

CLOCKWORK ORANGE

A Stanley Kubrick Production "A CLOCKWORK ORANGE" Starring Malcolm McDowell, Patrick Magee, Anthony Quinn and Michael Byrne. Screenplay by Stanley Kubrick. Based on the novel by Anthony Burgess. Produced and Directed by Stanley Kubrick. Distributed by Columbia Pictures. Released in 1971. All Rights Reserved. © 1971 Stanley Kubrick. Produced by Columbia Pictures. Released in 1971. All Rights Reserved.

Kako su nas plakati mamili u kina

Piše: Sunčica Klarić, 3.a

Razvoj filmskih plakata u 20. st. vrlo je slojevit, u svakom se desetljeću mijenja tematika i način izrade jer su se plakati prilagođavali filmskoj modi, a sve kako bi privukli što više gledatelja u kino dvorane

Što je to što nas navodi da pogledamo neki film? Jedan od mamaca sigurno je foršpan (opće poznat kao *trailer*), kratki video-sažetak filma, ali ono što nam može slučajno zapeti za oko dok šetamo gradom ili se vozimo automobilom filmski su plakati. Plakati nas vrebaju i pokušavaju nagovoriti, svjesno ili podsvjesno, na gledanje nekog filma. Oni ne odaju radnju filma, dok istodobno imaju nešto što bi trebalo privući gledatelja da odabere baš taj film za ispunjavanje svog slobodnog vremena. Što je to nešto? Je li je to način na koji su rađeni? Fotografije? Udarne rečenice? Nastavite čitati.

Pedesete - zlatno doba sf-a

Dok je cijelim svijetom harala borba između komunizma i kapitalizma, filmski svijet u Europi doživio je svoj preporod. Pedesete su bile zlatno doba za znanstvenu fantastiku (sf). Prvi film koji je lansirao znanstvenu fantastiku na kino platna jest film **Odredište Mjesec** (*Destination Moon*). Jedan je od ključnih filmova i film **Zabranjeni planet** (*Forbidden Planet*) koji se svojim specijalnim efektima i spektakularnim scenama izdvojio od svojih filmskih predaka. Pred kraj ovoga desetljeća, zanimanje o svemiru i izvanzemaljskim ekspedicijama polako odumire i stiže novi žanr - horor. Producenti su se trudili spojiti sf s gnjusnim prizorima od kojih se želudac okretao.

Kao što je maloprije rečeno, pedesete su bile opsjednute bilo čim izvanzemaljskim. Plakati su bili crtani, s čudovišnim bićem u središtu. Čovjek je prikazan u nekoj opasnosti, dok je motiv ljubavnika predočen kao nešto sporedno (za razliku od danas, gdje je jedan lik, ili njih dvoje, npr. u romantičnim komedijama, stavljeno u središte). Krajem desetljeća

stigli su horori, a s njima i stavljanje dvaju likova u središte plakata, s tim da je jedan lik gotovo uvijek izraženiji od drugog.

Šezdesete - dominacija Hitchcocka

Dvije producentske kuće nastavile su snimati sf filmove, i to vrlo uspješno. Prva je *Hammer Films* koja se i dalje bazirala na hororima u boji, dok je *Corman* sve šokirao svojom gotičkom adaptacijom Poeovih djela. Prvi pravi film o serijskom ubojici, Hitchcockovo mega djelo **Psiho** (*Psycho*), začetnik je ove filmske tematike, kasnije iznimno popularne. Hitchcocku možemo zahvaliti i na brojnim napetim hororima kojima je poticao njihov daljnji razvoj. S druge strane spektra nalazi se Stanley Kubrick koji je prikazao kraj svijeta kroz crnu komediju.

Opsesija za izvanzemaljskim svijetom još je trajala, a plakati su i dalje bili crtani. Izvanzemaljske stvari i bića izraženiji su na plakatima od ljudskih likova, sve kako bi se pobudila pažnja i želja za gledanjem nečeg tako fantastičnog.

U kasnim šezdesetima filmski plakati više nisu ilustrirani i nema izvanzemaljskih likova. Dolaskom Hitchcocka na scenu zastupljeniji su horori pa su samim time ljudi stavljani u središte filmova i njihovih plakata.

Sedamdesete - pojava danas kulturnih filmskih redatelja

Stanley Kubrick nastavlja šokirati publiku, ovaj put svojim kontroverznim filmom **Paklena naranča** (*Clockwork Orange*). Istovremeno, na sceni se pojavljuju neke od najpoznatijih filmskih ličnosti danas; George Lucas debitira u filmskom svijetu, dok se

Clint Eastwood, dotada poznat kao glumac, također okušao iza kamere s filmom **Jeza u noći** (*Play Misty For Me*). Znanstvena fantastika zamire zbog velikog utjecaja horora. Klasici poput filmova **Egzorcist** (*The Exorcist*), **Carrie**, **Osmi putnik** (*Alien*) i **Teksaški masakr motornom pilom** (*The Texas Chainsaw Massacre*) nastaju u sedamdesetima. Redatelj Woody Allen također izlazi na scenu sa svojom komedijom. Steven Spielberg producira **Ralje** (*Jaws*) što je bio vrhunac razdoblja, a G. Lucas započinje jedan od najvećih filmskih serijala ikad **Ratovi zvijezda** (*Star Wars*).

Možemo sa sigurnošću reći da su sedamdesete začetak kulturnih filmova. Zanimljivi filmovi ništa su bez još zanimljivijih plakata koji kao da su prva scena filma, ono što će gledatelja „navući“ da vidi i ostatak. Ilustracije više u potpunosti nema. Glavni lik nije samo u središtu filma, nego je i na plakatima, a naslovi filmova nisu toliko uočljivi koliko sama slika. Uz naslove, obično se nalaze i neke kratke rečenice koje bi trebale dodatno pobuditi zanimanje gledatelja za film.

Osamdesete - Jon Alvin majstor plakata

„Jer osamdesete su bile godine!“ - godine u kojima ima toliko kulturnih, ali i propalih filmova. Redatelji su oduvijek znali iskorištavati situaciju u svijetu pa su tako koristili i *baby-boom* generaciju i njihovu žeđ za hororima i sf-om. Već na početku desetljeća, G. Lucas izlazi s nastavkom iz serijala **Ratovi zvijezda**. Još jedan fenomen bio je Disneyjev mjuzikl **Popaj**. Na scenu izlaze kulturni filmovi **Isijavanje** (*The Shining*), **Poltergeist**, **Blade Runner** i **Gremlini** (*Gremlins*). Schwarzenegger glumi Terminatora, pojavljuje se japanski anime **Akira**, a Lucas nastavlja harati scenom i svakim filmom postavlja sve više standarde scenarija i režije.

Uz vrlo često snimanje horora i sf filmova u osamdesetima, ruku pod ruku ide i silna uporaba tamnih i zagasitih boja koje se koriste na plakatima. Više je

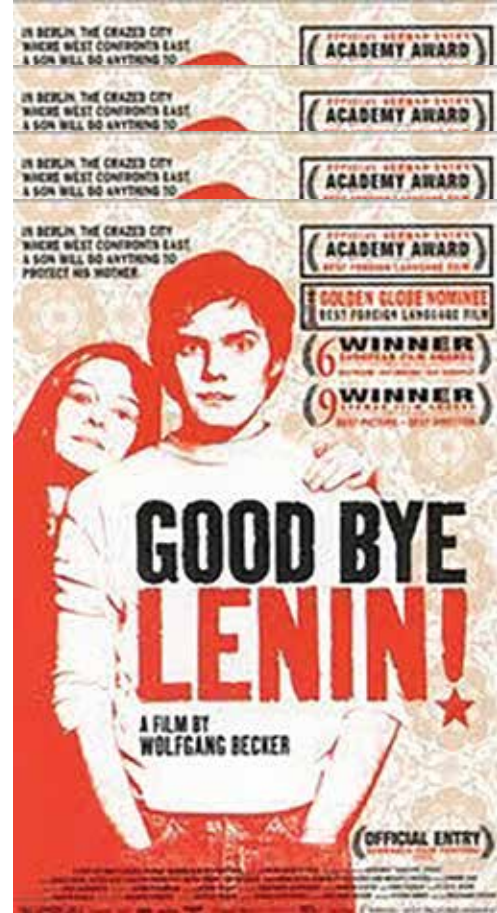
likova u središtu plakata, ali je jedan uvijek vizualno veći pa tako i izraženiji. S vremenom se polako odmiče od stavljanja većeg broja likova u središte plakata, a fokusira se na detalje. Izvanzemaljska tematika izraženija je nego što je ikad bila zahvaljujući redatelju G. Lucasu. Najpoznatiji je umjetnik plakata John Alvin koji je napravio većinu plakata u osamdesetima i devedesetima.

Devedesete - filmovi koje su svi gledali

Kada govorimo o devedesetima, govorimo o razdoblju niskobudžetnih, nezavisnih filmova. Osnivaju se nezavisna filmska studija *Miramax*, *Lions Gate* i *New Line*. Dolazi do uporabe kompjutorske animacije (CGI), videne u filmovima **Terminator 2**, **Jurassic Park**, **Forest Gump** i **Titanic**. U devedesetima se stvara prvi posve animirani film. To je crtič **Priča o igračkama** (*Toy Story*). Disney doživljava svoj uspon, prvo s crtičem **Mala sirena** (*The Little Mermaid*) pa onda **Aladdin** i **Kralj lavova** (*The Lion King*). Bobbene vještine bile su često korištene u scenama (poistovjećujemo ih s Jackie Chanom i Bruce Leejem) kao i pucnjava.

Na plakatima su naslovi filmova izraženi uporabom različitih fontova. Očekivano, glavni su likovi ili izraženiji od sporednih ili su jedini na plakatu. Dolazi do upotrebe animacije, ne samo u filmovima, već i na plakatima. Ilustracije su kvalitetnije i više ne daju stih stripova, kao pedesetih godina.

Plakati su se, dakle, mijenjanjem tehnika izrade, borili za svakog svog gledatelja. Prilagođavali su se vremenu i ukusu publike i, ako je suditi po popularnosti koju filmska industrija danas uživa, u tome uspjeli. Ne mogu se sve zasluge pripisati plakatima, ali jedan dio kolača sigurno je njihov. Kad sljedeći put poželite pogledati neki film i na um vam padne određeni primjerak, pokušajte razmisliti jeste li nedavno vidjeli plakat za taj film i podsvjesno dopustili da taj plakat utječe na vaš izbor.

Europski film, *what's that?*

Piše: Magda Profaca, 3.a

Otkriveno postojanje kinematografije i izvan Amerike

Željela bih nešto napisati o europskom filmu, ni približno popularnom kao američki, ne s pravom, s nadom da ćete pogledati barem jedan i složiti se sa mnom. Neka od najboljih kinematografskih djela došla su iz Europe pa sam suzila izbor na šest za mene važnih filmova koji su na francuskom, talijanskom i njemačkom jeziku. U našoj školi učimo upravo ova tri jezika pa ovi filmovi mogu biti od pomoći svima koji žele više slušati jezik koji uče i tako poboljšati svoje govorne vještine. Svi su navedeni filmovi klasici i dio europske kulturne baštine te nas mogu, ako ne već naučiti nešto o životu, onda barem natjerati na razmišljanje.

Francuska

La vie d'Adèle (Adelin život)

Film prati Adele, srednjoškolku koja pokušava pronaći sebe. Njen se život mijenja kada upoznaje Emmu, plavokosu djevojku koja joj otvara novi svijet ljubavi i umjetnosti. Sadržaj filma iznimno je važan za današnje društvo u kojemu sve više ljudi pokušava pronaći vlastiti identitet i definirati svoju seksualnost. Glavni se lik kroz film pronalazi i gubi

u vrtlogu života, ljubavi i pogrešaka. Govori o važnosti prve ljubavi, otvaranju prema novim iskustvima te potiče gledatelje da slijede svoje srce što god ono govorilo. Za kraj, ono što je najvažnije, poručuje da je ljubav ljubav, bez obzira na spol, rasu, godine ili nacionalnost.

Une femme est une femme (Žena je žena)

Film donosi priču o Angeli i Emilu koji su u vezi. Ona želi dijete, međutim on tvrdi da nije spreman. Nakon mnogih svađa, Angela prevari Emila s njegovim najboljim prijateljem samo da mu napakosti. Emile shvaća da će Angela sve napraviti da bude po njezinu te zato odlučuje prihvatiti prijedlog i imati dijete s njom. Na kraju filma on joj kaže: „Angéla, tu es infâme.“ (Angela ti si grozna.) na što mu ona odgovora: „Non, je suis une femme.“ (Ne, ja sam žena.) čime mu pokazuje žensku snagu i volju.

Film je režirao Jean-Luc Godard za vrijeme novog vala u francuskom filmu. Žena je žena tipičan je Godardov film, čudne atmosfere, sniman na njegov način koji je tada bio revolucionaran i drugačiji od bilo kojeg do tad poznatog. Godard kao da je utemeljio svoj novi žanr. Film i njegova tematika

čine se osobnima za Godarda, ali zapravo svatko ima slobodu protumačiti ga kako želi. Iznimno je važan za tadašnje doba jer govori o važnosti žene koja iskazuje svoje znanje i emocije.

Njemačka

Wir Kinder vom Bahnhof Zoo (Mi djeca s kolodvora Zoo)

Radnja filma odvija se u mračnom Berlinu 70-ih godina prošlog stoljeća i prati priču Christiane F. koja bježi iz dosadnog i tužnog života u predgrađu u paralelni svijet droge. Film vjerno prikazuje tamu i tugu u kojima se Berlin utapao tijekom velike krize heroina u to doba. Prikazu pomaže i glazba pokojnog Davida Bowiea koja prati glavnog lika te daje osjećaj melankolije i nostalgčnosti. Priča govori i o tinejdžerskoj ljubavi i njezinoj važnosti i utjecaju na razvoj osobe. Ovaj je film iznimno važan za podizanje svijesti o opasnosti droga i prevenciji ovisnosti.

Goodbye Lenin! (Zbogom Lenjine!)

Film se događa 1990-ih u Berlinu. Alexova majka, članica stranke u Istočnoj Njemačkoj, budi se iz kome u novom svijetu u kojem se Njemačka ujedinila. Alex je pokušava zaštititi od vanjskog svijeta i sakriti činjenicu da se svijet promijenio, kako to ne bi utjecalo na njezino zdravlje. Film je vrlo komičan jer pokazuje Alexa koji na sve načine prikriva očitu situaciju, ali je istovremeno i tužan jer pokazuje u ka-

kvom je stanju svijet tada bio i koliko je ujedinjenje Njemačke utjecalo na njezine stanovnike.

Italija

La vita e bella (Život je lijep)

Samo ime govori svrhu ovog filma. Priča prati talijanskog Židova Guida koji svojem sinu pokušava olakšati vrijeme provedeno u njemačkom logoru za vrijeme holokausta. Pokazuje važnost humora, ljubavi i hrabrosti u teškim vremenima, kao i važnost obitelji. Holokaust i njegove žrtve nikada se ne bi smjeli zaboraviti, a ovaj je film upravo zbog toga vječni klasik.

Perfetti Sconosciuti (Savršeni stranci)

Sedam obiteljskih prijatelja nade se na večeri i odlučuje saznati koliko se zapravo dobro poznaju i to tako što stavljaju mobitele na sredinu stola i naglas čitaju sve poruke. Za vrijeme večere otkrije se mnogo detalja iz privatnog života svakog od njih, a radnja završava interesantnim preokretom. Film govori o današnjem velikom problemu društva, mobitelima i potrebi da se cijeli život dijeli s drugima. Tu večer za stolom sedam „savršenih stranaca“, prvi se put zapravo upoznaju i otkrivaju svoja tri života: privatni, tajni i javni iz svojih crnih malih kutija, mobitela.

Anime

Piše: Anela Brkljačić, 3.c

Ili kako odrasli mogu postati opsjednuti crtanim filmom

Dok mnogi pokušavaju deklinirati riječ *anime*, velik dio populacije ni ne zna s čime su se susreli. „Gledaš li anime?“ postavila bih pitanje svojim vršnjacima. Većina bi odgovorila: „Ne, nikad čuo... Što je to?“ Mnogi su se vjerojatno susreli s avanturama *Džepnih čudovišta*, poznatima pod skraćenim nazivom *Pokemon* ili Takeuchijevom poznatom anime serijom *Sailor Moon* što je u prijevodu *Mjesečeva ratnica*. „Anime je ništa drugo nego crtani film“, rekla bi nekolicina. Istina, nisu potpuno pogriješili, no zašto se onda ne bi najpoznatiji ikad napravljeni anime crtani filmovi kao što su *Naruto*, *Bleach* ili pak *One Piece* zvali jednostavno crtićem? Mislite li da je anime samo za djecu, pogrešno mislite. Smatra li netko anime crtane filmove djetinjastima, to je osobno mišljenje koje trebamo poštovati koliko god se s njim ne slagali. Želite li upoznati svijet koji je zgrabio i odvuкао duše u mračnu, ali čarobnu zamku iz koje se teško može izaći, ovo je članak za vas.

Made in Japan

Glavna razlika između crtića i anime crtano g filma porijeklo je stilova crtanja. Anime je japanski animirani film izrađen jedinstvenim tehnikama, dok riječ *crtić* obuhvaća kulturu Zapada. Iako na prvi pogled izgledaju slično, pokazuju se brojne razlike. Te se razlike protežu od izraza lica i tehnika crtanja do glazbe koja se koristi ili pojava tipičnih za japansku kulturu.

Anime ima mnogo dužu povijest nego što se misli. Povijest anime crtanih filmova predstavlja japanske pokušaje moderniziranja s početka 20. stoljeća, kada su japanski redatelji eksperimentirali s tehnikama animacije. Anime crtani filmovi danas su prepoznatljivi po likovima krupnih očiju s upadljivim bojama kose, no to nije slučaj kod starijih anime uradaka. Najstariji sačuvani rad, prikazan 1917. godine, bio je Nakamurin dvominutni isječak samuraja koji je htio isprobati svoj novi mač na žrtvi da bi na kraju bio poražen. Premda je veliki broj najsta-

rijih anime crtanih filmova uništen tijekom potresa u Tokiju 1923. godine, Japanci su ostavili povijesni trag. Jedan je od primjera starih anime crtanih filmova također *Oira no Yaku (Our Baseball Game)*, duhovit prikaz čistih i jednostavnih linija koji prikazuje zečeve i tanukije (japanske rakune) kako igraju *baseball*. Nijemi anime crtani filmovi zamijenjeni su onima sa zvukom, a prvi je od njih *Chikana to Onna no Yo no Naka (The World of Power and Women)*. Godinama se mijenjao izgled likova od ozbiljnog do slađeg i nerealističnog izgleda, dok primijenjena kreativnost nije tipična za američku animaciju. Osim anime crtanih filmova, postoji dugi popis zanimljivih anime filmova. Na tom popisu možemo pronaći *Spirited Away*, *Princess Mononoke*, *Grave of the Flies* ili *My Neighbor Totoro*. Prvi dugometražni film bio je Momotaro's Divine Sea Warriors. Od početaka do danas, zahvaljujući nadarenosti, mašti i napornom radu autora, svaka etapa razvoja anime crtanih filmova ostavila je neizbrisiv trag.

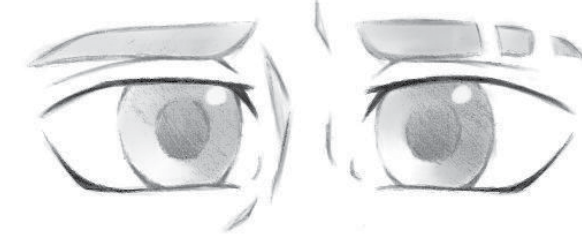
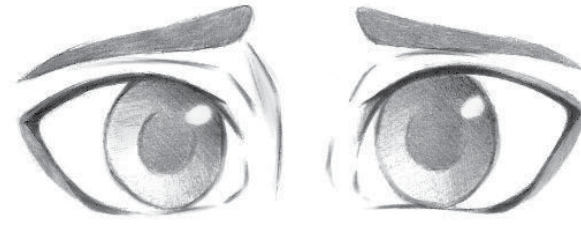
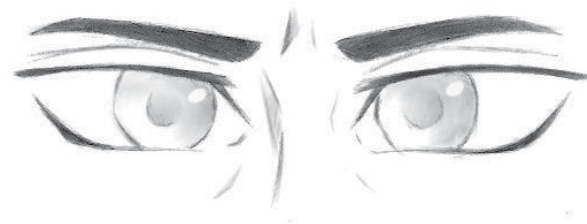
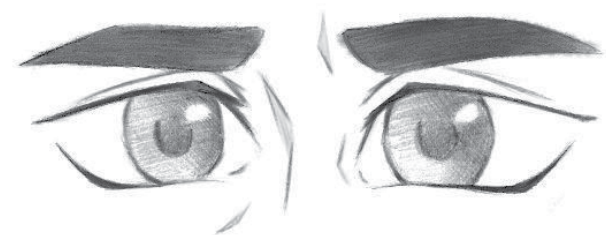
Pčelica Maja

Anime ostvarenja još su uvijek većim dijelom nepoznata u Hrvatskoj. Možda ne biste vjerovali, ali najpoznatiji je, netipični anime crtani film *Pčelica Maja*, emitirana još 80-ih godina prošlog stoljeća. Kanal

Nove TV 2001. godine počeo je emitirati anime crtane filmove kao što su *Sailor Moon*, *Pokemon*, *Dragon Ball Z*, *Digimon Adventure* i *Yu-Gi-Oh* koji su stekli iznimnu popularnost. Danas se, nažalost, ne prikazuju na hrvatskim televizijskim programima.

Posljednjih nekoliko godina japanska je kultura sasvim zaokupila svijet. Ni sami Japanci nisu očekivali takav utjecaj vlastite kulture na Zapad jer su anime crtane filmove zapravo izmislili „domaći“ autori nadahnuti Disneyjem, a onda su anime crtani filmovi postali jedni od najprepoznatljivijih japanskih proizvoda. Razvojem interneta proširili su se svijetom, a odijevanje poput omiljenih anime likova (takozvani *cosplay*) postalo je trend i izvan Japana.

Mnogi su zahvalni na otkriću drugog i potpuno drugačijeg svijeta i uljepšavanju djetinjstva. Zahvalni su zbog poučnosti i kreativnosti koje anime crtani filmovi nude. Slušanje japanskog jezika, učenje o kulturi, ugodna glazba, sve su to prednosti anime crtanih filmova. Anime je neobična pojava, često neshvatljiva društvu pa ljubitelji anime crtanih filmova često nailaze na nerazumijevanje okoline. Pojedinaac se ne bi trebao osjećati posramljeno zbog ljubavi prema anime crtićima, već biti ponosan i širiti ljubav i znanje o ovom japanskom fenomenu.

Naša novinarka i Stipe Radoja

Prati san, nemaš druge

Tekst i foto: Petra Crnjac, 4.b

Stipe Radoja hrvatski je glumac kojeg se može vidjeti u filmovima *Zvizdan* (2015.) i *Morska pjena* (2016.) te u brojnim kazališnim predstavama splitskog HNK-a. Diplomirao je glumu na Umjetničkoj akademiji u Splitu, a pohađao je upravo našu II. gimnaziju gdje je i započela njegova ljubav prema glumi.

Drugačiji: Srednja je škola vrijeme razvoja, stjecanja novih spoznaja. Kako ste se i na koji način promijenili tijekom školovanja u II. gimnaziji?

U početku mi je bilo grozno. Bit ću iskren. U osnovnoj sam prolazio s pet i došao u Drugu s pozitivnim očekivanjima. Sve se nekako svelo na učenje, to me baš ugasilo, a i počeli su me „prati“ hormoni pa sam počeo „picavati“. Prof. Škifić, koji mi je predavao hrvatski u osnovnoj školi i imao veliki utjecaj na mene, upozorio me da ako tako nastavim, vjerojatno neću uspjeti završiti ovu školu i pozvao me na dramsku čime se sve promijenilo.

Drugačiji: Mnogi su učenici Druge završili Akademiju u Splitu. Jeste li se prepoznali kao oni koji su išli u istu srednju školu?

Da, točno smo znali tko je iz koje srednje. Ali bez obzira na to, svi smo se brzo prijateljili. Na Akademiji vlada strašna bliskost među kolegama. Osam ljudi je na godini, svaki ste dan zajedno, po cijeli dan i takav način studiranja nužno dovodi do zblizavanja s ljudima. Dvojici sam iz klase vjenčani kum. To vam sve govori.

Drugačiji: Imate li zacrtane ciljeve ili kroz život

idete korak po korak pa što se dogodi?

Korak po korak. Ali kada zacrtam cilj, idem prema njemu. S 18 sam se godina odselio od kuće i otišao živjeti u dom. Nisam tada bio primljen na glumu, ušao sam u uži krug, ali nisam prošao dalje. Zato sam odlučio ići u potragu za nečim drugim što će me zanimati. Ta je potraga trajala dvije godine. Međutim, prof. Škifić vjerovao je u moj glumački talent i ni nakon te dvije godine nije odustao od mene. Ponovno me prijavio na prijemni za glumu i rekao da će mi pomoći s pripremama. Odabrali smo jedan monolog Raskoljnikova i radili na njemu. Toga dana kada sam išao na prijemni, profesor mi je dao svoj sako i rekao: „Ovo moraš nositi, i Raskoljnikov ima odjeću koja mu je prevelika i odrpana.“ Došavši na Akademiju, vidio sam da sam jedini „umaskiran“, svi su ostali imali normalnu odjeću. Ali nosio sam taj sako. Kad je prijemni bio gotov, nazvao sam odmah Škifića koji me pitao što su mi rekli u žiriju. „Rekli su mi da sam dobar. I da skinem taj sako.“

Drugačiji: Još uvijek radite kao konobar iako imate ugovor sa splitskim HNK-om. Kako to?

Konobariti sam počeo dok nisam znao što sa sobom.

A budući da imam viška energije, nastavio sam raditi taj posao i za vrijeme studiranja, a radim ga i danas. Volim raditi. Nije bitno koji je posao u pitanju, bilo to konobarenje, gluma ili nešto treće, uvijek dam milijun posto od sebe. Konobarenje mi je također pomoglo u glumi, jer je bit oba posla svidjeti se ljudima.

Često nakon predstave idem raditi noćnu smjenu u *Kuke*. Ljudi koji su te večeri bili na predstavi znaju doći na šank i pitati me jesam li ja taj glumac kojeg su maloprije gledali. Kažem im da mi je to brat bliznac. Jedan mi je onda dodao: „Vidiš kako je on uspješan, a ne ti, konobar!“ (smijeh)

Drugačiji: Planirate li cijeli život biti glumac?

Da. To je sad to. Kazalište mi je na prvom mjestu. Upravo sam potpisao ugovor sa splitskim HNK-om. Ovo je ispalo idealno za mene koji nisam volio učiti. Život me pomazio. U srednjoj sam balavo gledao na život. Više mi se sviđalo biti mangup, puno izlaziti, prvo samo petkom, onda petkom i subotom pa kasnije svaki dan. Mislio sam da mi je ekipa nešto doživotno, a kad život zapravo krene, malo ljudi ostane uz tebe.

Drugačiji: Je li vam draže biti dio kazališne ili filmske scene? Zašto?

Kazališne. U filmu scenu možeš ponoviti deset puta. I ako si nešto dobro odglumio, montaža te može uništiti, a ako si bio loš, montaža može od tebe napraviti Georgea Clooneyja. U kazalištu toga nema, sve je uživo na sceni. Kako je rekla moja kolegica Arijana Čulina - svaki je izlazak na scenu kao mala prometna nesreća. Pa se ti nosi s tim.

Drugačiji: Danas se mnogi mladi pitaju je li važnije pratiti san ili ići za sigurnošću nekog posla koji donosi novac. Što od toga treba pratiti?

San. San, nemaš druge.

Drugačiji: *Zvizdan* je film koji je vrlo prepoznat, osvojio je brojne nagrade, bio na festivalu u Cannesu - kako je bilo biti dio tog projekta?

Pa zanimljivo, pogotovo zato što je film ostvario toliki uspjeh. Ali nisam išao u Cannes. Nekako kad konobaris svaki vikend, to te drži na zemlji, koji Cannes, u ponoć, nakon hrvatske premijere filma išao sam na posao u *Kuke*.

Drugačiji: Kako je biti javno izložen?

Odvratno. Užasno, baš užasno. To mi je najgori dio ovog posla. Intervjui (osim ovog s vama, haha), novinske izjave, ne leži mi to. Nemam želje za slavom, pokušavam zadržati privatnost. Svima je nama voajerstvo u krvi, svatko te pita „Šta ima?“ kad te vidi, svih sve zanima, ali ako želiš, možeš izbjeći sav taj PR i zadržati ono osobno za sebe.

Drugačiji: Kako Vaša obitelj gleda na Vaš posao?

Roditelji su ponosni, a i braća. Majka mi je iz Poljičke Republike pa kad je rekla prijateljima da ću biti glumac, rekli su joj da me može odmah razbaštiniti. (smijeh)

Puno mi znači i podrška moje djevojke Nine. Nije me lako slušati kako satima kod kuće vježbam glasanje psa koje mi treba za novu predstavu. Ima ona čelične živce.

Drugačiji: Koji je vaš životni moto? Čime se vodite?

Ma samo je bitno da si čovik. To je najvažnije. Da imaš iskrene namjere bio nečiji poznanik, ljubavni partner, prijatelj...nije bitno. I još nešto. Iz svakog čovjeka treba izvući vrlinu. Svi imamo mana, prvi ja. To je najlakše ljudima naći. Ali nađi im vrlinu ako si faca.

Knjiga ili film? Nije u pitanju!

Odlučili smo napraviti komparativnu analizu djela s popisa za esej na državnoj maturi i njihovih filmskih inačica

Napisala: Nikolina Grizelj, 3.c

Matura, riječ koje se svi pomalo bojimo te za koju se pripremamo cijelo svoje školovanje. Komad papira koji nam može promijeniti budućnost zbog kojeg maturanti danonoćno gube živce i testiraju svoje granice. Zaći ću u jedan dio mature, dio od kojega svi strepimo, a to su djela za esej. S obzirom na to da se radi o lektirama, knjigama koje neki učenici ne mogu dočekati pročitati, dok ih drugi opet posude „reda radi“ i na kraju ostave da kupe prašinu, odlučila sam vidjeti kakve su filmske inačice tih „strašnih“ djela. Ovdje ću se osvrnuti samo na djela svjetske književnosti s popisa djela za esej na državnoj maturi 2017./2018. godine.

Živimo u društvu u kojem je tehnologija preuzela riječ te mladi malo čitaju, a puno gledaju u ekran. Može li ih se nagovoriti da gledaju nešto što im može pomoći na maturi? I ima li to neke koristi? Odgovor daje ovaj članak koji će vam predstaviti sličnosti i razlike lektirnih djela i filmova snimljenih prema njima.

Antigona (1961.)

trajanje: 93 min

redatelj: Yorgos Tzavellas

Ovaj je crno-bijeli film na grčkom jeziku, a ja sam ga gledala s engleskim prijevodom. Budući da je Sofoklo napisao izvornu Antigonu na grčkom, gledati ovaj film na tom jeziku, pružilo mi je dodatno zadovoljstvo. Tijek radnje potpuno je identičan onome u knjizi, što sam i očekivala jer je ovo jedna od prvih ekranizacija Antigone, rađena u šezdesetima kada su filmski scenariji uglavnom još uvijek vjerno pratili književne predloške. Glumci su vjerodostojno prikazali likove iz tragedije te se iz filma jasno može izvući tema i ideja ovoga djela. Naravno, kao i svaki film snimljen na temelju knjige, nije toliko detaljan i ne prikazuje sve ono o čemu knjiga govori. No, film nam pruža vizualizaciju radnje pa je ona, barem meni, lakše pamtljiva. Svakako bih preporučila pogledati film jer je zanimljiv i poučan, kao i sama lektira.

Hamlet (1948.)

trajanje: 154 min

redatelj: Laurence Olivier

Hamleta sam gledala na engleskom jeziku bez prijevoda ili barem engleskih titlova, što je bila pogreška. Mislila sam da mi prijevod neće biti potreban jer engleski odlično govorim. Bez obzira na to što film vjerodostojno prikazuje i prati radnju tragedije koja mi je poznata i bez obzira koliko vi dobri bili u engleskom, svakako bih preporučila pogledati film s prijevodom. Razlog je taj što je u filmu jezik šekspirovski, baš kao i stil same tragedije. Kada imate djelo pred očima, uvijek se možete vratiti ili ponovno pročitati ono što niste razumjeli, no u filmu toga nema, zato prijevod uvelike pomaže. Redatelj Laurence Olivier koji utjelovljuje samog Hamleta, dobio je Oscara za ovu ulogu, a film je uz tog, osvojio još tri najprestižnija Akademijina kipića. Ovom je ulogom Hamleta Laurence Olivier postigao neponovljiv uspjeh. Uživala sam u filmu i neobičnom govoru likova jer me odveo u Shakespeareovo vrijeme pa svakako preporučujem pogledati film koji vjerno donosi radnju tragedije, a uz vrhunska glumačka ostvarenja pruža cjelovit umjetnički doživljaj.

Zločin i kazna (1935. i 1970.)

Veliko djelo Dostojevskog ekranizirano je nekoliko puta, a ja sam odlučila pogledati najstariju verziju filma, onu iz 1935. godine i jednu koja ima najbolje ocjene prema IMDb-u, internetskoj bazi podataka svih filmova ikad snimljenih.

Zločin i kazna iz 1935. godine (trajanje 88 min, redatelj Josef von Stenberg) na engleskom je jeziku. Ovaj film jedva da prati radnju iz knjige. Rekla bih da je samo ideja uzeta iz djela, a sve ostalo napravljeno je po izboru redatelja. Tako su, na primjer, promijenjena imena likova pa je Rodionu Raskolnikovu ime Roderick, njegovoj sestri Dunji Antonija, i da dalje ne nabrajam, gotovo sva su imena promijenjena. U početku me to malo zbunilo, ali kako

radnju već poznajem, brzo sam sve pohvatila. Film počinje Roderickovom promocijom na fakultetu prava na kojem je diplomirao kao učenik generacije (jasna je sadržajna razlika već ovdje!). Majka i sestra ponosno ga gledaju te mu majka poklanja očevo sat. Kada Roderick zapadne u siromaštvo, odlazi do lihvarice te tamo upoznaje Sonju koja je došla založiti obiteljsku Bibliju. Oružje ubojstva više nije sjekira, već žarač, a lihvaričina sestra Lizaveta ni ne spominje se u filmu. Osim ovih manje bitnih razlika u radnji, i one značenjske vrlo su velike - Sonja, na primjer, ne daje Rodericku križ na kraju, niti mu govori da prizna zločin, već ga poziva da pobjegne s njom u drugu zemlju, nakon čega on sam uvidi svoju pogrešku i priznaje što je učinio. Interpretacija likova ovako predstavljenih, znatno se razlikuje od one u djelu. Sam lik Rodericka nije psihički okarakteriziran jer nema scena s njegovim unutarnjim kolebanjem ili monolozima što mi zapravo najviše nedostaje u ovom filmu. Također je i sama okolina u kojoj Roderick živi drugačije prikazana (stan mu je pun knjiga, a zid ukrašen slikama Napoleona i Beethovena) i ne ostavlja dojam one bijede u kojoj je Raskolnikov živio. Film vam neće mnogo koristiti na maturi zbog brojnih navedenih razlika, ali gledajući ga, možete se malo zabaviti i nasmijati, što je svakako pozitivno.

Zločin i kazna iz 1970. godine (trajanje 221 min, redatelj Lev Kulidzhanov) film je na ruskom jeziku. Gledati ekranizaciju na jeziku na kojem je djelo originalno nastalo, po meni je uvijek dodatni začim doživljaju filma. Sam film vjerno prati radnju djela, s nekoliko odstupanja. Tako se Raskolnikov i Dunja upoznaju na samom početku filma, u krčmi. Iako je film poprilično dug, neki su dijelovi pojednostavljeni i ubrzani poput Marmeladove smrti, ludila Katerine Ivanovne i Svidrigajlova haluciniranja. U filmu je također izostavljen motiv naušnica koje su Raskolnikovu ispale prilikom ulaska u prazan stan nakon ubojstva, što je po meni ključno da bi se slučaj i sama radnja mogla razviti. Unatoč razlikama, film je dobro prikazao knjigu te me se jako dojmio. Svakako bih preporučila pogledati film jer je mnogo toga prikazano, ali treba pročitati i knjigu upravo zbog ovih, po meni važnih razlika.

Preobrazba (2012.)

Trajanje: 102 min

Redatelj: Chris Swanton

Evo jedne moderne adaptacije pripovijetke Preo-

brazba. Film vjerno prati djelo i donosi sve one dijaloge koji se odvijaju među ukućanima, kao i one koje Gregor čuje iz svoje sobe. Gregor je prikazan kao kukac, ali se ono što on vidi prikazuje tako da kamera gleda iz njegova smjera, tj. ne pokazuje se kukac sam, već njegov kut gledanja, što je dosta zgodno rješenje. Čuju se i zvukovi koje Gregor, tj. kukac proizvodi, a ono što je posebno dobro u ovom filmu jest atmosfera u obitelji čiji se sin i brat jednog jutra probudi kao kukac. Nevjerica, neznanje pa očaj i na kraju nasilje, vjerno su prikazani u ovom filmu i zato bih ga preporučila svakome tko želi vidjeti kako bi moglo izgledati ono što smo čitali u knjizi.

Stranac (1967.)

Trajanje: 104 min

Redatelj: Luchino Visconti

Film vjerodostojno prikazuje događaje i sve bitne slojeve značenja koje roman donosi. Ima i nekih sitnih sadržajnih razlika, npr. roman počinje viješću o majčinoj smrti koja dolazi do Mersaulta, a film nas uvodi in medias res, na Mersaultovo uhićenje i iznošenje obrane. Kroz film se odlično provlače pitanja o apsurdnosti života i besmislenosti postojanja, što je ključno u djelu. Budući da je film stariji, simpatično je pratiti prikazanu modu šezdesetih, ali i nepostojanje specijalnih efekata pa tuča među likovima iz današnje perspektive izgleda slabo, namješteno i na kraju komično. Preporučujem vam pogledati ovaj film, bilo iz znatiželje ili iz zabave, jer može pomoći boljem razumijevanju romana.

Lovac u žitu

Film prema knjizi *Lovac u žitu* nažalost nije snimljen, a razlog je zanimljiv. Naime, pisac knjige J. D. Salinger htio je prodati filmska prava samo ako on sam bude utjelovio glavnog lika knjige, mladića Holdena Caulfielda. Jedno je ranije Salingerovo djelo bilo ekranizirano i prema mišljenju autora, previše promijenjeno pa se Salinger bojao da bi se isto dogodilo i s likom Holdena. Zato nikada nije prodao autorska prava na knjigu pa ekranizacije do danas nema.

Na kraju želim reći da je gledanje filmova snimljenih na temelju književnih djela veliki plus u razumijevanju tih djela i daljnjem promišljanju, ali su knjige ipak te koje nam daju cjelovitu spoznaju o svojem sadržaju. Dakle, nemojte preskočiti čitanje, već ono što pročitate još potkrijepite gledanjem filma!

Knjiga je moja motika!

Profesorica hrvatskog jezika Mira Šanić-Golub cijeli je svoj radni vijek provela u našoj školi, a od ove je školske godine u mirovini. Tko bi nam mogao bolje od nje reći nešto više o profesorskom poslu, učenicima i školi

Razgovarala: Nikolina Grizelj, 3.c

Jesam li još uvijek profesorica ili sam umirovljenica?

Drugačiji: Možete li nam se predstaviti i reći nešto o sebi?

Cijeli život bila sam profesorica Mira Šanić-Golub, a u kući majka i supruga. Svaki sam dan išla u školu, svojih vlastitih dvadeset i nešto te radnih četrdeset godina i živjela na zvono. Sada sam se odjednom našla u situaciji da nisam u školi, da nisam profesorica i ne znam kako bih se predstavila. Jesam li još uvijek profesorica ili sam umirovljenica? Riječ umirovljenik u korijenu ima *umoriti*, a tako i *umrijeti*. Jesam li još uvijek živa? Pa naravno da jesam. Sreća je bila raditi ovaj posao, pritom živjeti tuđe živote, tražiti riječi koje se ne rasipaju, već nalaze plodno tlo.

Drugačiji: Kada je počela Vaša ljubav prema knjigama?

Počeci su bili slični kao i kod druge djece. Kasnije sam se s prijateljicama upisala u knjižnicu i nastavila čitati. Kako su rokovi bili kratki, razmjenjivale smo knjige, budile maštu čitajući bajke iz različitih nacionalnih književnosti. U srednjoj školi znale smo se okupljati preko velikog odmora i slušati jednu koja je tako lijepo prepričavala Gričku vješticu da smo jedva čekale nastavak. Inače u kući nije bilo nešto

knjiga. U višim razredima osnovne škole čitala sam *Američku tragediju*, poslije *Veliki val* i zaljubila se u prozu. Kad sam se osamostalila, za knjigu je bilo novaca, za drugo baš i ne. Moji to nisu razumjeli. Jednom mi je otac rekao da sam „sasula puste pare u ništa“. Odgovorila sam mu: „Moraš razumjeti, knjiga je moja motika.“ Motika je za njega bila zakon.

U II. gimnaziji od samog početka

Drugačiji: Koliko ste dugo radili u II. gimnaziji?

Radila sam u ovoj školi od samog osnutka, a prije u Centru za odgoj i obrazovanje šušvarovskog tipa. Reorganizacijom dio profesora prešao je u gimnazije, a dio ostao u strukovnim školama.

Drugačiji: Što je bila Vaša motivacija u radu?

Moja je motivacija bila ne naučiti učenike sve, jer to nitko ne može, već razviti u njima ljude, probuditi im interes za lijepo i drugačije.

Drugačiji: Kako ste se osjećali kada biste ušli u učionicu?

Kada uđeš u razred zaboraviš sve svoje privatno. Nije to namjera, to se jednostavno tako dogodi i živiš taj profesionalni život. Pred tobom stoje lica koja su

tužna, umorna, radoznala, kojima je dosadno, koja bi htjela, koja nose san u pogledu koji se razlikuje od mog sna jer su na početku životnog puta.

Drugačiji: Koje biste savjete dali profesoru koji je tek na početku karijere?

Ni za jedan profesionalni put ne postoji recept. Polazište je zapravo u osobi, a ne u zvanju koje je stečeno, pa će se, rastući na profesionalnom planu, iskristalizirati ono što je mladi profesor donio iz mladosti i s fakulteta motiviran zapravo vašom (učeničkom, op.a.) radoznavošću. Najgore je mladom profesoru od množine sadržaja prezentirati ono što učenik sigurno može vratiti, a ne natovariti mu množinu i očekivati da će to sve vratiti. I ne biti stalno u trci s vremenom jer se mladom profesoru čini da mu je dužnost sve to utrpiti u te male glave. Smatram da je prvi zadatak mladih profesora naučiti vas tražiti ono najbolje u tekstu. Bila sam najtužnija kada bi učenik nešto pročitao i rekao da nije ništa razumio.

Drugačiji: Možete li reći nešto o odnosu učitelja i učenika?

Kada se učeniku nasmiješiš, onda misli da ga voli. Isto tako kada mu daš lošu ocjenu, misli da ga mrzi. Nitko od nas nikoga ne mrzi i nije to takav odnos, ocjena nema veze s ljubavlju. Svi su mi dragi, ali cijenim više nekoga tko čita lektire od onoga koji nije pročitao nijednu i još mi smeta. Dobro što mi smeta, nego hoće i veću ocjenu!

Drugačiji: Što Vam je bilo najneugodnije u razredu?

Pa to se može objasniti općenito, najtužnija sam bila kada bih ušla u razred s ambicijom da će biti veselo u smislu radoznalosti, a naišla na led i mrtvo more. To je zapravo razočaravajuće, a ne smijete pokazati razočaranje, nego ih morate probuditi i pokazati zašto je nešto vrijedno njihove pozornosti. Naše je radno mjesto zapravo pozornica i trudimo se skriti da nam nešto možda u nekom trenutku nije drago. Nekada bih to uspjela, a nekada ne.

Također me smetalo kada bi učenici, koji nisu učili, pokušali prepisati od onih koji jesu. Rekla bih ovima koji su učili da im to ne dozvole, jer taj koji prepisuje dobit će možda trojku i sutra se upisati na isti fakultet ili bolji, a ti ćeš na kraju ostati zakinut zbog njega. Ali ne mogu se oni tako ponašati jer je opće mišljenje da je nerad važniji od rada. Parola je „snađi se“ i to je užasno, i borite se da će vas isključiti iz zajednice jer se rad ne cijeni.

Drugačiji: Po čemu ćete pamtiti svoj radni vijek?

Toliko je toga i ne mogu baš napraviti selekciju, još imam dojam da nije ni završio, da me možda čeka nastavak puta u nekom obliku. Mnogo je toga bilo lijepog i to stvarno nosim u srcu, toliko radosti, i ne

Naše novinarke s profesoricom

mogu to sve jednostavno formulirati. Brzo je prošlo i žao mi je što sam morala kroz cijeli rad žuriti, nikad kraja, toliko zadataka, nitko ništa ne mijenja jer svi stoje na starim temeljima, a ne vide da se kuća ruši. Mislim da zapravo i ne znam što sam iznijela iz svega toga, nego će te ljepote progovarati u trenutcima kada me zaokupe neke druge brige.

Učite, jer vi ste moja budućnost

Drugačiji: Održavate li kontakt sa svojim bivšim učenicima?

Da, održavam. Često se iznenadim kada čujem što pamte, obradujem se kada vidim da su stali na noge. Ponekad ih susretnem u autobusu i vidim kako čitaju, a oni mi na to kažu: „Evo profesorice, nisam imala vremena čitati Anu Karenjinu dok sam bila u školi pa je čitam sada.“ Jednom se nasred ceste zaustavio automobil i izašla su četvorica učenika s osmijehom na licu, pozdravila i prisjetila se nezaboravnog 4.c.

Drugačiji: Koje biste životni savjet dali svojim učenicima?

Nije važno u kojem miljeu odrastaš, vaši roditelji mogu biti bez škole, raditi pomoćne poslove, ali mogu biti pametni ljudi i probuditi vašu radoznalost i interes za drugo i drugačije. Mogu vas naučiti da se ne osvrćete na one koji su nemoralni, neodgovorni, lopovi, koji stječu bogatstvo preko noći, koji su u stanju biti dužni cijeloj državi, a ploviti jahtama i letjeti helikopterima. Naučit će vas ili ćete vi iz toga svega naučiti da iskoristite talente koje ste dobili. Ne zanemarite ih i radite na sebi jer će se to kad-tad isplatiti. Ja bih svojim učenicima često govorila: „Učite, učite, radite na sebi, vi ćete promijeniti ovu zemlju! Ako vi ne iskoristite svoje talente, ja sutra neću imati ni mirovinu. Ne idite iz zemlje jer bez vas ni ja ni vaši roditelji nemamo budućnosti.“

Školski zbor u opuštenom izdanju

Pjevanje nas opušta

Školski zbor II. gimnazije bilježi zapažene uspjehe

Piše: Anela Brkljačić, 3.c

Raspjevano već pet godina

Djevojački školski zbor, pod vodstvom prof. Ivana Bošnjaka, osnovan je 2013. godine. Zbor je dosada sudjelovao na mnogim manifestacijama kao što su Dani francuskog, njemačkog i talijanskog jezika, u organizaciji naše škole. Već dvije godine sudjeluje na državnom natjecanju na kojem postiže zapaženi uspjeh i osvaja dva srebra. Zbor se i ove 2017./2018. školske godine priprema za nadolazeće županijsko natjecanje, gdje se nadamo potvrditi sad već ustaljenu tradiciju prolaska na državnu razinu natjecanja. Članice su djevojke od 1. do 4. razreda, a osim zbornih pjevačica, u pjevanju sudjeluju i solisti koji nemaju želju pjevati u zboru, ali žele nastupati. Na tradicionalnom božićnom koncertu osim djevojaka solistica, nastupaju i mladići solisti pa je društvo miješano. Svaki početak nove školske godine za učenike započinje svečanim prijemom u velikoj dvorani Filozofskog fakulteta gdje školski zbor II. gimnazije otpjeva himnu za dobrodošlicu prvim razredima.

Škola kao glazbena radionica

U pjevački se zbor svake godine priključuje sve veći broj novih talenata i to zato jer je bit zboru ispjevati dušu i pjevati iz srca, što je mnogima privlačno. Osjećaj zadovoljstva dok pjevate sigurno ćete osjetiti bu-

dete li se priključili zboru. Pjevanje je korisno za sve nas i to, ne biste možda mislili, fizički, psihički i socijalno. Profesor zborasice uči tehnikama disanja koje su, osim za pjevanje, vrlo korisne za pluća, srce i cirkulaciju. No, zbor također omogućuje ljudima da shvate mogućnost i svrhu stvaranja glazbe i komuniciranja na način kojim riječima ne možemo. Pjevanjem se uzdižemo na neku drugu razinu, na mjesto gdje više ne razmišljamo o svakodnevnim brigama i to je ono što kod pjevanja opušta. Kroz pripreme za koncerte i predstave koje zahtijevaju predanost i disciplinu, zborasice razvijaju samopoštovanje i sposobnost komuniciranja, kao i timski rad. Uče slušati, usredotočiti se i kreativno misliti. Svaki javni nastup donosi dozu samopouzdanja i dobra je priprema za nadolazeće državno natjecanje na kojem se nadamo ostvariti još bolji rezultat - znači, zlato bi uskoro moglo biti naše! Uz veselu atmosferu i stručnog i kompetentnog profesora, ništa nije neostvarivo! Uz naš zbor, II. gimnazija pretvorila se u lijepu glazbenu radionicu u kojoj sudjeluje veliki broj učenika i stječu se glazbena iskustva koja će se pamtili cijeloga života. Taj proces pozitivno utječe na učenike, a najljepše od svega jest ono što je samorazumljivo, ali ga svakako treba spomenuti - sklapanje novih prijateljstava.

Klik po klik - izložba!

Piše: Anamarija Kolimbatović, 4.b

Od ove godine u našoj školi djeluje foto grupa u kojoj se uči o fotografiji, u teoriji i praktično. Tema ovogodišnjih radova bit će voda, tj. kako uhvatiti doživljaj vode na fotografiji

Ove školske godine 2017./2018. profesor Likovne umjetnosti Toni Horvatić oformio je foto grupu. U radu grupe mogu sudjelovati učenici svih razreda koji su

zainteresirani za fotografiju i žele učiti više o njoj.

Naizgled jednostavna, fotografija je puna detalja na koje promatrač obraća pozornost tek nakon dužeg

Druge na LiDraNu u Šibeniku

Dramska družina Druge

Dramska skupina postoji od 2006. godine i od tada broji mnoge uspjehe. Profesor Boris Škifić, mentor ovoj družini, u jedanaest godina rada svojim je predstavama ostavio traga u ovoj školi te pomogao mnogim mladim glumačkim talentima da pronađu sebe i ostvare se kroz glumu

Piše: Ivona Ercegovac, 3.f

Jedanaest godina na LiDraNu

Druga gimnazija škola je koja učenicima pruža mogućnost razvijanja u različitim umjetničkim granama. Jedna od tih mogućnosti nudi se kroz izvrsnu dramsku družinu. Uspješnost ove izvannastavne aktivnosti potvrđena je i na najprestižnijem srednjoškolskom natjecanju koje ocjenjuje dramsko-scensko stvaralaštvo učenika, LiDraNu, na kojem Druge sudjeluju već jedanaest godina za redom na državnoj razini natjecanja. Osim odličnih skupnih scenskih nastupa, treba reći da uvijek imamo predstavnike i u pojedinačnom scenskom nastupu. Svake godine profesor Škifić i njegovi učenici iznenade originalnom predstavom i izvrsnom glumom te iznova opravdaju status jedne od najuspješnijih škola u Hrvatskoj u izvannastavnim dramskim aktivnostima. Jedan od razloga uspjeha sigurno je stvaralačka sloboda učenika i kreativnost mentora koji zajednički kreiraju likove na sceni.

U dramskoj se tijekom godine na probama radi na scenskim pokretima, dikciji i slobodi izraza te je proizvod ovakvog rada utjelovljenje sebe u liku, ali i stjecanje novih spoznaja o samome sebi. Predstave su različitih tematika koje na smiješan, ponekad ironičan, a ipak ozbiljan način pokazuju kreativnost dramske skupine koja je uvijek davala dašak (post)

modernosti i originalnosti klasičnim, ali i suvremenim književnim djelima.

Jučer učenici, danas glumci

Sudjelovanje u radu dramske družine mnogim je učenicima pružilo izvrsne temelje za upis na Umjetničku akademiju (studij glume) te naposljetku i odličnu karijeru. Tako je Edi Čelić završio glumu u Osijeku, Petra Kovačić i Stipe Radoja završili su glumu u Splitu te sada rade u HNK-u Split, Jagoda Kumrić nakon profesionalne glumačke karijere upisala je i Akademiju u Splitu, Tihomir Šiškov prošle je godine upisao također Akademiju u Splitu, a Dunja Ercegović, nakon izvrsne glume u HNK-u Zadar, postala je i glazbenica. Ovi su naši bivši učenici siguran pokazatelj kako jedna izvannastavna aktivnost može odrediti zanimanje za cijeli život. Ni oni sami na početku vjerojatno nisu bili svjesni kako im rad u dramskoj može dati čvrste temelje i pomoći u gradnji glumačke karijere.

Kao članica prošlogodišnje dramske družine, mogu potvrditi da je ona najbolji izbor za onoga koga gluma zanima. Osim odličnih predstava, u kojima si polaskan sudjelovati, upoznaš divne ljude s kojima dijeliš iste interese, a i posebnog i uvijek originalnog mentora. Uz takvu atmosferu nemoguće je ne dati cijelog sebe u lik i predstavu, a još manje ne obožavati dramsku!

promatranja. Svaka fotografija ima i emotivnu snagu koja, što se duže promatra, izvire iz fotografije. Kako uočiti i detalje i osjećaj, naučit ćemo u foto grupi.

Fotograf ne može biti svatko s fotoaparatom, a o fotografiji se može mnogo toga naučiti, od njezine povijesti do toga kako je uljepšati koristeći tehničke mogućnosti fotoaparata. Učenici koji pohađaju foto grupu na svakom sastanku šire znanja o fotografiji, a širenjem znanja spoznaju snagu koju fotografija ima.

Ove je godine tema foto grupe voda. Snaga vode, ljepota, značenje - sve su to obilježja koja se trebaju uhvatiti na fotografiji. Fotografija također treba uhvatiti osjećaj koji voda može proizvesti kod gledatelja, ali i isprovocirati gledateljevo mišljenje o vodi - je li ona samo „obična“ tekućina, tekućina života ili nešto treće? Učenici će fotografirati vodu i na kraju godine postaviti izložbu vlastitih radova u školi.

Profesori Druge s prof. Jelenom Crnek

Spašavanje loših i posrnulih čitatelja

Piše: Boris Škifić, prof.

II. gimnazija partner je na projektu *Priručnik za neodlučne, posrnule i loše čitatelje*

Čitateljska pismenost dio prava na obrazovanje

X. gimnazija Ivan Supek iz Zagreba u ožujku 2016. godine prijavila je Erasmus+ projekt naziva Priručnik za neodlučne, posrnule i loše čitatelje (*Handbook for reluctant, struggling and poor readers*). Projekt je prepoznala i odobrila Agencija za mobilnost i programe EU dodijelivši mu bespovratna sredstva i odobrenje za provođenje u razdoblju od dvije godine. O čemu se radi?

Priručnik za neodlučne, posrnule i loše čitatelje definira čitateljsku pismenost kao bitan dio ljudskoga prava na obrazovanje. Projekt obuhvaća učeničku populaciju od 15. do 18. godine koja se bori s pismenošću, a kojoj se u tome želi pomoći. Boriti se s pismenošću ne znači da je netko nepismen, da ne zna čitati, već da ne čita na očekivanoj, kompleksnoj razini. Zato mu u tome treba pomoći, a od koga očekivati pomoć, ako ne od kompetentnih stručnjaka, posebno profesionalnih učitelja. Dakle, ovaj projekt ima cilj poboljšati učeničke vještine čitanja, motivaciju za čitanje te povjerenje u vlastite sposobnosti.

Učenici splitske II. gimnazije u travnju su ove godine (2017.) sudjelovali u istraživačkom dijelu projekta i pod mentorstvom prof. Borisa Škifića prikupljali podatke za O2.A2 aktivnost koja se bavi propitivanjem čitateljskih navika učeničke populacije u dobi od 15.

do 18. godina. Prikupljeni će podatci u konačnici biti uvršteni u Studiju slučaja u završnoj fazi ovoga projekta. Izgrađen na smjernicama koje je postavila EU (HGHL, 2012.), projekt nudi zaokružen, inovativan i cjelovit pristup problemu kroz svoje konačne rezultate: O1: Studija slučaja; O2: Priručnik za neodlučne, posrnule i loše čitatelje (sadrži: motivacijske tekstove te smjernice i aktivnosti za promoviranje čitanja); O3: Nastavni plan i program; O4: Digitalna učionica s priručnikom za nastavnike. Inicijativa koja se ovim projektom pokreće pomoći će i srednjoškolskim nastavnicima, knjižničarima, stručnim službama kao i edukatorima školskoga osoblja u razvoju onih vještina potrebnih za podršku NLP čitateljima.

Kako je došlo do suradnje

Profesorica hrvatskog jezika iz zagrebačke Desete gimnazije i voditeljica Erasmus+ projekta za Europu Jelena Crnek nazvala je mene, autora ovog teksta, i upitala želim li biti zastupljen u tom projektu kao hrvatski pisac, uz Olju Savičević Ivančević i Kristijana Novaka. Zanimljivo je to što je Olja Savičević Ivančević uz to bila i učenica naše škole pa je tako Druga gimnazija s više aspekata hrvatskih spisatelja u tom trenutku uvrštena u projekt o lošim i posrnulim čitateljima. Nakon mog ulaska kao pisca, Jelenina je želja bila da se naša škola uključi u projekt i kao škola partner, što je ravnateljica prihvatila s

Učenici sudionici ankete projekta

oduševljenjem kao i cijeli Aktiv Hrvatskog jezika. Cilj je u nekoliko sljedećih godina pronaći način kako bi učenici više čitali.

Primitivizam je karcinom svakog društva

Naime, u ovim vremenima, učenici jako malo čitaju, samo ono nužno, pa se postavlja pitanje hoće li oni u budućnosti moći razumljivo pročitati i neke kratke tekstove kao što je uputstvo za rukovanje nekim strojem ili slično. Nekada, u moje vrijeme školovanja, čitanje se podrazumijevalo kao važnost, poput udisanja zraka ili nečeg tako elementarnog i potrebnog za življenje. Naime, pri odrastanju, duhovna spoznaja čitanjem i doživljavanjem književnih djela imala je neobičnu važnost, rekao bih presudnu za daljnji život. Danas, uslijed svijeta u kojem živimo, takva se spoznaja izokrenula, većina učenika ne čita ili malo čita, pitaju se čemu to služi, i zašto čitati ako od toga nemamo vidljive koristi, vrijeme se može pametnije potrošiti u poslu od kojeg se može profitirati. Ne shvaćaju da upadaju u zamku potrošačkog društva koje će uništiti njihovu duhovnu spoznaju pa ih progutati, prožvakati i ispljunuti, jer živjeti bez duhovnog razvoja, koji se postiže najčešće čitanjem, jest živjeti bez života. Bez čitanja nema ni pozitivne osobnosti koja se može oduprijeti svim zlima suvremene civilizacije i stvoriti pozitivan i human svijet u svojem okruženju. I zato mi se svidio ovaj projekt o posrnulim i lošim čitateljima, i kao piscu i kao učitelju koji predaje književnost. I zato što vjerujem da će sve ovo kamo putujemo, doći do svog zasićenja pa će nastupiti renesansa i učenicima će ponovno postati bitno duhovno se razvijati i pritom čitati. Ne mislim na pojedinačne slučajeve, nego na sveopću današnju modu nečitanja koja redovito prelazi u primitivizam, najopasniji karcinom svakog društva.

Preopširan gimnazijski program

U prvoj fazi projekta, po napatku i vođenju voditeljice Jelene Crnek, radio sam anketu s učenicima prošlogodišnjeg 2. e razreda o čitanju i o tome što utječe na čitanje. Ta je anketa pokazala da je učenicima smetnja pri čitanju preopširan gimnazijski pro-

gram pa moraju učiti i bubati svakakve nepotrebne gluposti, da ih uopće ne zanima digitalizacija knjiga i čitanje preko interneta jer više vole držati knjigu u rukama što je bilo iznenađujuće, i zapravo je ta anketa pokazala da nisu stvoreni nikakvi preduvjeti za spas posrnulih i loših čitatelja, da za to treba radikalna promjena školstva i da se nastava treba odvijati na neki drugi način kako bi se učenicima omogućilo da aktivno sudjeluju u svemu što se događa u razredu, pa tako i prilikom čitanja i nakon čitanja. Na-prosto, da bi više čitali, treba ih uvažiti kao aktivne čitatelje.

Druga faza projekta odvijat će se ove školske godine, u drugom polugodištu i zahvatit će šezdesetak učenika, u sklopu radionica koje će voditi članovi Aktiva Hrvatskoga jezika: Vesna Krželj Velić, Iva Polić, Marija Ljubenković i Magdalena Mrčela, dok će Ema Bodrožić-Selak pripomagati u realizaciji cijelog projekta, uz vođenje i svesrdnu pomoć ravnateljice Ivanke Kovačević, kao i logističku pomoć knjižničarke Nede Galić. Projekt će se nakon toga nastaviti iduće školske godine, a o radionicama i rezultatima bit ćete obaviješteni u idućem školskom listu.

Neki od učeničkih odgovora u anketi o čitateljskim navikama:

- Ne čitam dovoljno jer ne mogu stići od školskog programa. Danas imamo sve na internetu i možemo doći do tekstova bez čitanja.
- Čitam kada me netko iznervira, povučem se u samoću i prisiljena sam na čitanje kako bih se izvukla iz stvarnosti koja je okrutna.
- Čitati treba da bismo mogli sanjati.
- Nemamo vremena jer se bavimo mnogim izvannastavnim aktivnostima, a školski je program užasan.
- Nemamo novaca, a knjige se prodaju sramotno skupo. U školskoj knjižnici nema suvremenih naslova i ne možemo uzeti knjiga koliko želimo, broj je ograničen.
- Čita se iz znatiželje. Motivira nas i preporuka drugih čitatelja.

Kad se sjetim školskih dana, uhvati me trema

Piše: Damira Bočina, 2.a

Olja Savičević Ivančević rođena je Splitsanka. Danas je poznata i priznata pjesnikinja i spisateljica, a knjige su joj prevedene na desetak svjetskih jezika. Za rukopis *Nasmijati psa* nagrađena je Prozakom, dobitnica je prve nagrade Ranko Marinković Večernjeg lista za kratku priču te nagrade Kiklop za najbolju zbirku poezije *Kućna pravila*. Roman *Adio kauboju* nagrađen je nagradom T-portala za najbolji roman, kao i nagradom Slobodne Dalmacije za umjetnost *Jure Kaštelan*. Popis se nagrada nastavlja, a mi ćemo se osvrnuti na jednu činjenicu koja nam je zanimljiva - Olja je bila učenica naše škole. Uz to, na Erasmus+ programu *Priručnik za neodlučne, posrnule i loše čitatelje* na kojem je II. gimnazija partner X. gimnaziji iz Zagreba, učenici će pokušati popraviti svoje čitateljske sposobnosti, a radit će na jednom ulomku iz Oljina romana *Pjevač u noći*. Zbog svega ovoga, intervjuirali smo Olju i dobili zanimljive odgovore.

Drugačiji: Postoji li u Vašem životu osoba koja je utjecala na Vas da počnete pisati? Netko bez koga ne biste postali spisateljicom da ga nije bilo?

Vjerojatno je pomoglo to što su knjige oko mene otkako pamtim, moj je otac bio veliki čitatelj, a ako bi primijetio da neke autore posebno volim, još u osnovnoj školi, poklonio bi mi njihove knjige, pone-

kad i čitava sabrana djela.

Imala sam i dobru učiteljicu i nastavnice hrvatskoga jezika, dale su mi znanje, podršku, ali i slobodu. To je sreća.

A onda, kad sam već kao odrasla shvatila da je pisanje stvarno ono što želim i moram raditi, upozнала sam urednika Krunu Lokotara. Pisanje je postalo moja profesija i stvari su se počele događati: knjige, predstave, prijevodi, kratki filmovi...

Drugačiji: Koja vas emocija prođe kada se sjetite dana provedenih u našoj školi?

Trema! Moram priznati da nisam baš bila luda za školom i učenjem. Moja se srednja škola poklopila s ratnim godinama, zamračenjima, skraćenom nastavom, atmosferom straha, ali mi smo bili mladi i zato ipak veseli, morali smo izživjeti tu svoju mladost. Možda griješim, ali čini mi se da smo baš zato bili jako usmjereni jedni na druge, nismo imali ni mobilni ni Internet, to je došlo tek koju godinu kasnije, kad sam već studirala, tako da je škola i „oko škole“ bila i mjesto susreta, druženja.

Drugačiji: Ispričajte nam kako je došlo do Vaše prve zbirke pjesama *Bit će strašno kada ja porastem*? Je li zaista „strašno“?

Pročulo se da ima jedna mala koja piše, dobila sam i neke nagrade za dječju poeziju i prozu pa su mi u

mojoj osnovnoj školi odlučili objaviti tu knjižicu. Kao učenica Druge gimnazije, objavila sam u četvrtom razredu zbirku pjesma *Vječna djeca*. Uvijek je strašno, ali nažalost ne na onaj šaljivi način o kojem sam ja tada pisala.

Drugačiji: Ispričajte nam neku svoju anegdotu iz školskih klupa.

Često smo u razredu pripremali predstave koje sam pisala parodirajući predloške književnih klasika, pa čak i lutkarske predstave, a jedan od pokretačkih motiva bio je taj da spriječimo profesore da nas taj dan ispituju – malo bi koji profesor odbio pogledati naše predstave organizirane baš kad je bilo najavljeno neko užasavajuće ispitivanje. Danas je dobar dio mog rada vezan uz kazalište i to osobito kazalište lutaka...

Drugačiji: Jesu li školske lektire imale utjecaj na razvoj Vas kao spisateljice?

Razvijala sam se čitateljski i kroz lektire, a to je preduvjet za dobro pisanje. Treba se susresti s nekim klasicima za mladih dana, to je stvar kulture. Klasici zapravo uglavnom nisu dosadni, samo traže da se uključi mozak i otvori srce, a tu profesori često igraju ključnu ulogu.

Drugačiji: Je li vas iznenadio uspjeh koji ste postigli svojim romanom *Adio kauboju*? Koliko Vam se život promijenio nakon toga?

Nisam razmišljala o tome. Mislim da je uspjeh nekog književnog djela isključivo u tekstu, je li ono što je unutar korica uspjelo i dobro, naposljetku je jedino bitno, a kasnija sudbina knjige ovisi o puno izvanknjiževnih faktora. Meni je drago što je taj roman, koji nije pisan da bi se dopao, našao svoje čitatelje po cijelom svijetu – iako sam oduvijek znala što želim raditi, o tome nisam sanjala ni u školskim klupama.

Drugačiji: Prema prijedlogu novog kurikulumu za hrvatski jezik, Vaš roman *Adio kauboju* ulazi na popis predloženih lektirnih naslova. Što mislite o tome? Jeste li to mogli zamisliti dok ste sjedili u klupama?

Dok sam sjedila u klupama – da, ali dok sam pisala roman – naravno da ne.

Drugačiji: Jeste li u mladosti čitali djela ženskih hrvatskih spisateljica? Koja?

Nažalost, autorica je u srednjoškolskim udžbenicima i lektiri bilo premalo, još manje nego danas! Mislim da smo od hrvatskih autorica ozbiljnije obrađivali samo Vesnu Parun. Zbog toga su generacije mladih žena, ali i mladića, zakinute za iskustvo svijeta polovice čovječanstva, za ono žensko iskustvo, i to je nepravda koju bi trebalo ispraviti, ne samo

prema hrvatskim autoricama (kojih je bilo i dobrih i sjajnih kroz 19. i 20. stoljeće pa su svejedno prešućene i zaboravljene), nego i prema mladim čitateljima, čitateljicama osobito. Ipak, već s osamnaest godina sreća sam se romanima Dubravke Ugrešić, poezijom Dorte Jagić i Tatjane Gromače, nabrajam one koje su mi značile u čitateljskom iskustvu tada. Još ranije, jako sam voljela Ivanu Brlić Mažuranić. Nisam bila ljubiteljica Zagorke kao na primjer moja sestra koja je njezina djela gutala, mene je izgleda zanimalo nešto drugo – kako je priča napisana, više od same priče.

Drugačiji: Kako je biti profesionalna književnica (s naglaskom na ženski rod) danas u Hrvatskoj? Je li spisateljima muškarcima lakše ili dijelite iste probleme?

Uglavnom dijelimo iste probleme, samo što ih književnice imaju nešto više, pretpostavljam da je tako i u svakom drugom poslu.

Drugačiji: Odakle Vaš roman „Pjevač u noći“ u Erasmus+ projektu *Priručnik za neodlučne, posrnule i loše čitatelje*? Kako je došlo do te suradnje?

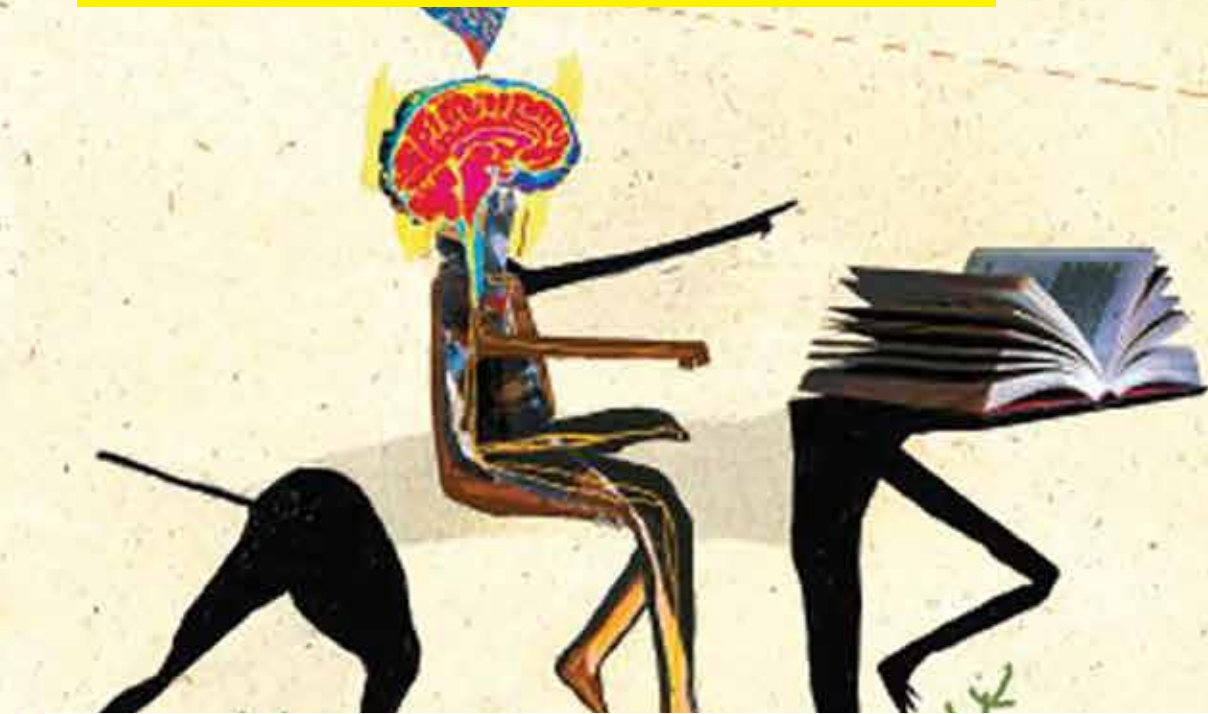
Profesorice zagrebačke Desete gimnazije uključene u taj projekt, izabrale su i moj roman – hvala im na povjerenju! Bilo je zanimljivo nastupiti pred nekoliko stotina zagrebačkih srednjoškolaca prošle godine na Festivalu svjetske književnosti, sviđa mi se ta otvorenost bez lažne kurtoazije, koja nikad ne prelazi granicu pristojnosti, nego je naprosto iskrena. Tad sam shvatila da je ta mlada publika opasna i potpuno spremna za čitanje mojih romana, da ih ne treba „štiti“.

Drugačiji: Biste li mogli usporediti Vaš rad u kazalištu i pisanje? Što Vam je draže?

Za pisanje je potrebna samoća, a rad u kazalištu suradnja je s puno ljudi. U kazalištu se ozbiljno radi i puno šali i poseban je osjećaj kad svi ti papirnati likovi ožive. Nije loše kad se periodi samotnjačkog rada i intenzivne suradnje smjenjuju, bilo bi mi i previše i premalo samo jedno. S druge strane, zahvaljujući upravo romanima i poeziji uz koje sam provela sate i mjesecima sama pišući, proputovala sam dobar dio svijeta i stekla drage prijatelje.

Drugačiji: Za kraj, što biste poručili mladim ljudima kojima ste uzor i koji sanjaju o tome da i oni jednog dana objave svoje tekstove i postanu poznati i priznati književnici?

Pišite ako ne možete bez pisanja. U međuvremenu puno čitajte, tako propitujete sebe i svijet oko sebe, budite kritični, hrabri i znatiželjni, ne zaboravite slabije ni one s manje sreće – i živite punim plućima, zainteresirano, tako da imate o čemu pisati.

Festival svjetske kn

3. – 9. 9. 2017.

Tanja Mravak s učenicima
moderatorima susreta

Svjetske i hrvatske književne face u Splitu

Piše: Anamarija Kolimbatović, 4.b

Od ove je godine i Split, uz Zagreb, dio Festivala svjetske književnosti. Naši su učenici imali privilegiju moderirati jedan od susreta s književnicima, onaj na kojem je gošća bila Tanja Mravak

Festival svjetske književnosti održava se od 2013. godine u Zagrebu, a prošle, 2017. godine, održao se prvi put i u Splitu, od 3. do 9. rujna. Festival publici predstavlja najbolje autore i djela europskog i svjetskog književnog spektra te povezuje ta djela s čitateljima i omogućava širenje zanimanja za književnost. Osim knjiga, festival prati i filmski program koji se održavao u kinoteci Zlatna vrata, a koji je ove godine bio posvećen filmovima njemačke kinema-

tografije.

U splitskom festivalskom dijelu gostovalo je pet svjetskih autora (iz: Italije, Austrije, Argentine i Katalonije) i pet hrvatskih, među kojima je bila i poznata sudionica splitskog Pričigina Tanja Mravak. Ovogodišnjim programom predviđen je susret književnika sa srednjoškolicima, a ova velika čast pripala je upravo učenicima naše škole koji su moderirali su-

sret s Tanjom Mravak. Karla Vidović, Josipa Marinović i Ivan Krolo iz 3.f razreda vodili su razgovor s poznatom književnicom uz pomoć profesorica Katice Babarović i Nediljke Galić.

Moramo razgovarati

Tanja Mravak spisateljica je rodom iz Sinja, radi u Centru za autizam i bavi se pripovijedanjem, za koje je dobila drugo mjesto na natjecanju Pričigin i glavnu nagradu na natjecanju za najbolje prozno djelo autora do 35 godina Prozak 2010. godine. Nazivaju je najboljom pripovjedačicom na ovim prostorima. Piše kratke novele, a jedna je od njezinih zbirki Moramo razgovarati, za koju je dobila nagradu Jutar-njeg lista za najbolju proznu knjigu 2011. godine. U toj zbirci Tanja Mravak analizira tradicionalne odnose koji su već stoljećima ukorijenjeni u obiteljima.

Učenici su razgovor započeli molbom Tanji da im

ispriča priču s kojom se predstavila na Pričiginu, ali ona, uvijek originalna, nije htjela, jer kako je rekla, ta je priča već izlizana pa je ispričala anegdotu s jednog sastanka u inozemstvu. Svima je odmah bilo jasno zašto je, neslužbeno, zovu Kraljica Pričigina. Također nam je objasnila kako pisanje ne povezuje svjesno s poslom, već joj je ono odušak od svega, vrijeme kad je nema u realnosti. U njezinim se pričama isprepliću splitski i sinjski mentalitet što je neizbježno jer je autorica s tog područja. A likovi su, prema njezinim riječima, uvijek barem malo inspirirani stvarnim osobama, dok im ostatak „mesa“ nadopiše Tanja.

Učenici su bili počašćeni prilikom da mogu razgovarati s Tanjom Mravak, a njezina ih je duhovitost, komunikativnost i otvorenost osvojila i olakšala im u ovoj zahtjevnoj ulozi.

Kazuo Ishiguro

Dobitnik Nobelove nagrade za književnost 2017. godine

Piše: Anamarija Kolimbatović, 4.a

Ovogodišnji dobitnik Nobelove nagrade za književnost britanski je pisac Kazuo Ishiguro. U obrazloženju zašto je upravo ovaj autor dobitnik ove vrijedne (nagrada iznosi gotovo milijun eura!) i cijenjene nagrade stoji kako je riječ o piscu koji u svojim „roma-

nima velike emocionalne snage razotkriva praznine u našem prividnom osjećaju povezanosti sa svijetom.“

Kazuo Ishiguro rođen je u Nagasakiju 1954. godine, a 1960. s obitelji se preselio u Englesku. Njegov književni opus sastoji se od proznih djela koja su tijekom godina zavrjedila mnoge nagrade i podršku široke publike. Već je za svoj drugi roman *An artist of the floating world* dobio prestižnu nagradu Whitbread, 1986. godine. Bookerovu nagradu osvaja 1989. za psihološko-socijalni roman *Na kraju dana*, a roman *Nikad me ne ostavljaj* kritičari časopisa *Times* svrstali su među 100 najboljih romana ikad

napisanih u Engleskoj. Zbog njegova kaotičnog, ali smislenog stila pisanja uspoređuju ga sa slikarom Pollockom. U romanu *Bez utjehe* opisao je ludilo i rasulo zapadnoeuropskog kruga, a u romanu *Na kraju dana* opisuje engleskoga batlera koji priča o svom jednotjednom putovanju, pri čemu oslikava i cijeli svoj život, suradnike, prijatelje i poslodavce, a u meni njegovu najdražem djelu *Nokturna - pet priča o glazbi i sutonu* istražuje ideje ljubavi, glazbe i prolaznosti na različitim mjestima - u Veneciji, Londonu, Hollywoodu i drugdje. Ovo djelo ima jaku emotivnu snagu jer ispod svih krinki svojih likova prikazuje sirove emocije i brige takvog pojedinca koji se gubi u

svijetu i ne pronalazi izlaz. Djelo je vrijedno čitanja jer ne opisuje samo događaje i ljude zatečene u njima, nego daje cijelu sliku kompleksnosti života, sa svim usponima i padovima koji se događaju. Radnja, iako slojevita, lako se razumije i čita.

Ishigurova su me se djela jako dojmila, nisam očekivala ovakvu opširnost, a istodobno i jednostavnost njegovih sadržaja. Emocije glavnih likova na prvi se pogled čine jako običnima i svakodnevnima, svima poznatima, ali su zapravo jedinstvene za njegove neobične likove. Čitanjem već samo jedne Ishigurove knjige čitatelj može doživjeti dubinu njegova pisanja i vrijednost čitanja takve književnosti.

SADA

Probudih se
 Usred polja velikoga
 Prepunoga cvijeća.
 Sunce obasjava
 Moju budućnost.
 Magla mi skriva prošlost.
 Živim sada. Sada dišem.
 Sada pišem.
 Sada se smijem.
 Sada obasuto cvijećem,
 Obasjano suncem.
 Zaživjet ću ovaj sada.
 Proživjeti.
 Jer sada se neće ponoviti.

AndeĀla Rogulj, 2. d

Ilustracija: Katarina Misir, 2. C

Moje selo

Ja imam selo
 Ni veliko, ni malo

Gdje svoje djetinjstvo provedoh
 Izgubih sjećanje al' ga nađoh

Ima jedno selo
 Ni veliko, ni malo

Gdje sam u sjeni drveća vrijeme provodio sanjareći
 A tamne drugima teške noći slatko sanjajući

Gdje se s vjetrovima na livadama utrkivah
 Te njihove sudare s planinama slušah

Drevne se vrleti sjećam neosvojive
 Maštao sam da se na nju penjem
 Samo da je mašta jača od jave

Nikola Andrija Marasović, 1.c

ČA

Ča je ura bez broja,
 Ča je majica bez kroja,
 Ča je libar bez riči,
 Ča je gnjizdo bez tiči,
 Ča je more bez vali,
 Ča je misto bez kali,
 Ča je stablo bez ploda,
 Ča je mornar bez broda,
 Ča je čovik bez ljubavi,
 Ča su vrata bez bravi,
 Ča su škoji bez stina,
 Ča su Mati i Otac bez Sina,
 Ča je Dalmacija bez ča?
 Samo stara zaboravljena priča.

Roko Grubšić, 2. d

Jednom kad u sutonu
sve ceste utonu

Polako pada noć. Sve šarene iskre i blještavi
 sag tog sunčanog dana počinju se gasiti. Dok
 ovo pišem, sjedim u malenom parku pored
 velike ceste koju je počelo obasjavati veličan-
 stveno i blistavo crvenilo zalaska Sunca.

Zagledam se tako u napetu igru Sunca, koje
 svim svojim snagama ne želi napustiti dan, i
 misterioznog Mjeseca koji pun snage i energije
 uspijeva pobijediti iscrpljeno i uspavano Sunce.
 Ta igra i borba simbolizira naš život. Za sve po-
 bjede i uspjehe stoji to vedro Sunce koje svo-
 jim zrakama dopire do svih nas i stvara toplinu
 oko srca. Iza svih tuga i neuspjeha stoji Mjesec,
 snažan i strog vladar koji upravlja svakom bli-
 stavom zvijezdom i kontrolira mračni plašt koji
 pokriva svu dobrotu ovog svijeta. Iako Sunce
 gubi u ovoj igri, ono nikad ne odustaje. Već uju-
 tro postaje snažnije – uloge im se mijenjaju.

I naš je život takav. Iza svakog poraza dolazi
 uspjeh, a iza svake tuge dolazi radost. Da nema
 takvih izmjena, život bi bio potpuno monoton i
 jednoličan. Kao pjesma koja se sastoji od jed-
 noga tona...

Barbara Bošnjak, 2. f

Notturmo

Tiho, tiho u samoći,
 Čekam te u ovoj crnoj noći.
 Gledam u nebo, tražim ti trag
 O, molim te, daj mi neki znak!

Ove noći srce me boli,
 Ove noći učinit ću sve da me voli!

Ponoć je prošla, novi je dan
 Ja sam i dalje sam...
 Sreća, sve je ovo samo ružan san.
 Ali ja i dalje čekam...

Antonia Mikulčić, 1.d

Ilustracija: Petra Crnjac, 4. B

Što čekamo?

Tekst i foto: Lana Ivanovski, 3.a

Predstava o rodnoj ravnopravnosti s aktivnom publikom

Predstavu *Što čekamo?*, izvedenu prvi put na sceni HNK u Splitu u ožujku 2017. godine, napisala je Marija Dukić, a režirala Marica Grgurinović. Ona dovodi svjetlo na bitnu i nedovoljno naglašenu temu današnjice, rodnu (ne)ravnopravnost. Predstava prati četveročlanu obitelj, majku Jelenu (Andrea Mladinić), blizance Leksi (Ana Marija Veselčić) i Robija (Luka Čerjan) i majčina partnera Juru (Vicko Bilandžić). Sukob nastaje kada blizanci trebaju reći majci što su odabrali studirati. Dok Leksinu odluku da počne studirati pomorstvo majka hvali i odobrava jer za raditi "muški" posao treba hrabrosti, Robijev izbor da bude odgajatelj u vrtiću u potpunosti osporava, ismijava i pokušava ga odgovoriti govoreći mu da neće raditi „ženski“ posao za „ženske pare“. Jure svojim pozitivnim stavom pokušava smanjiti napetost i unosi komično u predstavu, iako je njegov način razmišljanja zapravo prilično staromodan. Nakon peripetija, Robi poslušna majku i upisuje pravo što se na sceni simbolički pokazuje mijenjanjem šarenih tenisica poslovnim crnim cipelama. Na samome kraju vidimo Robija kao iscrpljenog poslovnog čovjeka koji nema vremena za obitelj, samo radi, a na poslu je nezadovoljan jer ne radi ono što voli.

Forum teatar

Ova predstava ne nudi ni odgovore, ni rješenje za prestanak neravnopravnosti, ali točno prikazuje odnos prema spolovima koji ni u kojem slučaju ne bi trebali biti izloženi predrasudama i nepravdama. Daje uvid u teškoće s kojima se suočavaju žene i

muškarci koji ne odabiru stereotipna zanimanja za njihov spol i fizička obilježja s kojima su se rodili i nad kojima nemaju apsolutno nikakvu kontrolu. Ova je predstava tzv. forum teatar, što znači da na kraju predstave glumci sjednu na pozornicu i razgovaraju s publikom. Pitaju učenike koje je njihovo mišljenje, kako riješiti probleme predložene u predstavi i kako bi oni reagirali da su na mjestu likova iz predstave. Jedna se čak učenica odvažila izaći na pozornicu i odglumiti kako se oduprijeti nametljivoj majci. Učenici su s gorljivošću iznosili i zastupali svoja mišljenja, a gotovo je svatko imao nešto za reći o ovoj temi.

Budimo promjena!

Bila sam u publici za vrijeme izvedbe predstave i mogu potvrditi da će svatko tko se susreo s bilo kakvim oblikom diskriminacije odmah biti pogođen radnjom ove kazališne izvedbe. Predstava potiče gledatelja na razmišljanje o tome kako i što može promijeniti u svijetu oko sebe. Međusobno smo još dugo raspravljali o onome što smo vidjeli, a upravo je to i cilj predstave. Zaključili smo da možda dugotrajna promjena odnosa društva prema poimanju spolova i rodova nije moguća ako samo nekoliko ljudi tu promjenu želi, ali upravo mi moramo biti promjena koju želimo vidjeti u ovom svijetu i u našoj okolini.

Educirajte se i informirajte jer samo tako možete znanje i svijest o ravnopravnosti spolova ugrađivati u svoje društvo i prenositi ga i na druge.

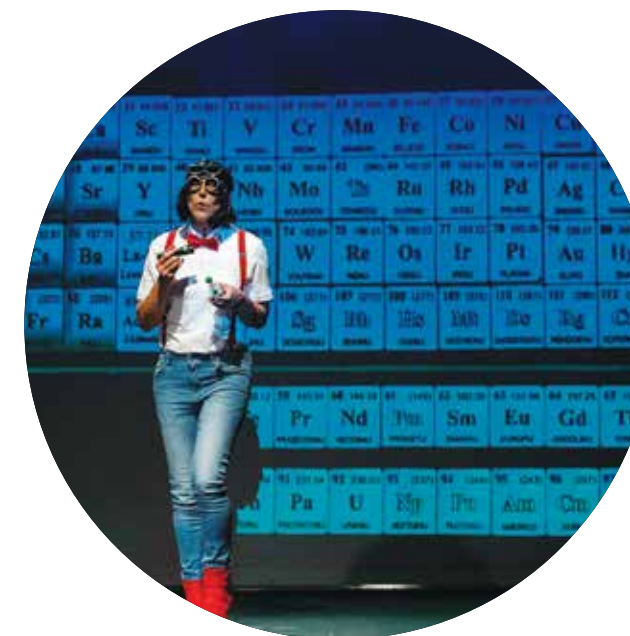

Ozbiljno gradivo na zabavan način

Piše: Ira Osibov, 1.a

Predstava GKM-a *Od atoma do stanice* za učenike prvih razreda srednje škole

Dana 15. studenog 2017. godine, učenici II. gimnazije u pratnji nastavnica Hrvatskog jezika, Kemije i Fizike (nimalo slučajno odabir!) u Gradskom kazalištu mladih pogledali su predstavu nazvanu *Od atoma do stanice*. Višestruko nagrađivani glumci Nada Kovačević i Siniša Novković, svojim su komičnim, ali i edukativnim predstavljanjem učenicima približili neka osnovna znanja iz kemije, fizike i biologije, a možda čak i pojasnili neke nejasnoće. Ova je predstava odličan primjer kako se u vremenu trajanja jednog školskog sata (trajanje predstave je 45 minuta) gradivo koje je inače suhoparno i teško razumljivo može prikazati na zabavan način, blizak učenicima. Predstava pruža presjek gradiva iz navedenih predmeta koje se uči od petog razreda osnovne do prvog razreda srednje škole. Kroz to gradivo gledatelje vode dva vremenska putnika, dr. Sanja Tanica i dr. Augustin Tom koji šaljivim tekstom, ali i glazbom i video-animacijom, donose priču o znanosti na pojednostavljeni način. Taj način, moramo naglasiti, ne oduzima znanstvenost cijeloj predstavi, dapače. Glumci su učenike uveseljavali i nasmijavali do suza

čitavu predstavu, a predstava je bila toliko dobra da su se u publici mogli lako izdvojiti učenici koji su predstavu pogledali u više navrata. Veselimo se nadolazećim predstavama za koje se nadamo da će biti jednako zabavne i zanimljive kao i ova jer, ipak, uz smijeh i dobro društvo najbolje se uči.

Predstavljanje košarkaša u zbornici

Učenici pokazali svoja umijeća na natjecanjima

Piše: Ivona Ercegovac, 3.f

Druga gimnazija već godinama niže uspjehe na školskim, županijskim i državnim natjecanjima iz znanja nekog predmeta, kao i na sportskom polju. Svi sudionici zaslužuju naše pohvale, a ovdje ćemo istaknuti one koji su izborili mjesto na državnim razinama znanja te sportske uspjehe postignute na natjecanjima koje organizira Savez školskih športskih društava Grada Splita

Francuski i hrvatski jezik

Naše djevojke pozvane su na državnu razinu natjecanja iz francuskog jezika nakon odličnih rezultata na županijskom natjecanju. Na državnom natjecanju u kategoriji: gimnazije - početnici (lista B) Karla Aleksandra Župa (4.a) osvojila je 3. mjesto, dok su Tihana Golubić (3.a) i Barbara Balić (4.a) podijelile 6. mjesto.

Imali smo predstavnicu i na državnom Natjecanju iz hrvatskog jezika koje se ove godine održavalo u Šibeniku. Bila je to naša Sara Mihaić (2.e) koja je osvojila 11. mjesto.

Islamski vjeronauk

Naša učenica Shefkije Doroci (4.b) i ove je godine osvojila prvo mjesto na srednjoškolskom natjecanju iz islamskog vjeronauka. Tema natjecanja bila je poznavanje životopisa Muhammeda a.s. (Sira) na osnovu djela *Stjecište svjetlosti iz životopisa odabranog*

Pehar i medalje za streljašice

Vjerovjesnika, s.a.v.s. Shefkije je za osvojeno prvo mjesto dobila vrijednu nagradu u kojoj će sigurno uživati - putovanje u Istanbul.

Sportski uspjesi

Osim dobrih rezultata koje su učenice ostvarile na državnim natjecanjima i opravdale jezično usmjerenje naše gimnazije, ni sportaši nisu bili manje uspješni, dapače, stalno nas iznenađuju i usrećuju peharima i medaljama osvojenima u različitim sportovima. Već godinama učenici naše škole sudjeluju u svim natjecanjima koje za srednje škole organizira Savez školskih športskih društava Grada Splita.

Ove smo se godine visoko pozicionirali u **streljaštvu** gdje su učenice Lana Kokoškov (2.d), Mira i Ita Vukičević (3.a) i Sara Vukić (4.d) ekipno osvojile drugo mjesto, dok je u pojedinačnom natjecanju Lana Kokoškov također osvojila drugo mjesto.

Uspješni smo bili i u **badmintonu**. Među 13 ekipa koje su se natjecale u tom sportu, II. gimnazija osvojila je treće mjesto. U tom su uspjehu sudjelovale učenice Sara Vukić (4.d), Katarina Vulić (4.d), Tea Krka (2.d), Irena Ževrnja (4.f) i Karla Čilić (4.a). Mentorica našim učenicama u streljaštvu i badmintonu bila je profesorica tjelesne i zdravstvene kulture Katica Maleš.

Nogometna ekipa Druge osvojila je drugo mjesto. Na putu do finala svladala je jake protivnike kao što su Zdravstvena škola, Obrtno-tehnička škola, Trgovačka škola te prošlogodišnje prvake iz Ekonomske škole. U finalu su izgubili za jedan gol protiv veoma jake Turističko-ugostiteljske škole. No ponosni su na osvojeno drugo mjesto pod mentorstvom profesora tjelesne i zdravstvene kulture Idriza Melića.

Nogomentnu ekipu činili su: 4.a: Josip Banovac, Ivan Gaće, 4.c: Filip Kosor, 4.d: Duje Vladović, Luka Tešija, Toni Fistonić, Roko Marinčić, Teo Vukičević, Zdravko Vukelić, 4.e: Mate Zorica, Marino Gudelj, 4.f: Boris Lovrinčević, 3.e: Ivan Mihačić, 2.a: Luka Buble, 2.b: Luka Balić, 1.e: Piero Buturović.

Profesor Idriz Melić odveo je i **košarkaše** do vrijednog drugog mjesta. Košarkašku ekipu činili su učenici: 4.e: Marko Prpa, Mario Račić, Sven Bakić, Ivan Mateljan, Ante Jurić, Hrvoje Čop; 4.d: Zdravko Vukelić, Marin Delić; 3.d: Petar Čulav, Karlo Jerčić; 3.f: Roko Tomić; 2.b: Toni Matutinović; 2.d: Stipe Omrčen, Ivo Pivčević; 2.e: Marin Mikulić; 2.f: Grgo Karadža; 1.e: Duje Orlić.

Na ponos cijele škole naše su učenice Katarina Vulić (4.d), Karla Kilić (4.a), Anđela Matenda (3.b), Karmen Dumičić (3.e) i Marta Radalj (3.e) koje su briljirale i osvojile prvo mjesto u **stolnom tenisu**.

Osim u stolnom tenisu, naše su učenice uspješne i u **rukometu**. Ove su godine osvojile drugo mjesto i zaslužno objesile srebrne medalje oko vrata. Taj su

Stolnotenisačice

Rukometašice

uspjeh ostvarile učenice: Lea Lijic (2.e), Marina Karanušić, Karla Vidović (2.f), Mia Milavić (2.d), Ivana Parčina (2.d), Ana Buljan (1.d), Marija Kovač, Karla Kilić (3.a), Katarina Vulić (3.d), Lucija Beretin, Lea Alebić (1.f), Josipa Marijanović (4.e) te Ana Maslov Sardelić (3.b). Njihov je mentor bio profesor Vinko Buble.

Čestitamo svim učenicima i želimo im i dalje mnogo uspjeha u radu i natjecanju! Učinili ste nas ponosnima!

Bunker

Room Escape - bijeg iz zatvorene sobe

Piše: Magda Profaca, 3.a

Probali smo spasiti svijet i izbaviti se iz zatvora u 60 minuta i pritom ostati hladnokrvni

Koncept Room Escape nastao je 2007. godine nakon što su virtualne igrice takvog tipa postale popularne. Ova zanimljiva igra koja se igra uživo nastala je u Aziji, a zatim se pojavila i u Sjevernoj Americi i Europi. 2015. godine zabilježen je nevjerojatan broj od 2800 Room Escape prostorija u svijetu.

Nakon globalnog uspjeha Room Escape konačno je stigao i u Split. Za one koji nisu prije čuli o ovom zanimljivom mjestu, Room Escape igra je uživo u kojoj igrate vi i vaši prijatelji. Osobe su zaključane u sobi ili zatvoru i moraju riješiti niz zagonetki kako bi pronašli izlaz. U Splitu postoje dvije prostorije, tj. opcije - bijeg iz zatvora i spašavanje svijeta u bunkeru. U vremenu od jednoga sata trebate izaći iz prostorije tako da uz pomoć grupnog rada i logičnog zaključivanja pronađete tragove, otvorite tajna vrata, dešifirate karte i još mnogo toga. Vi ste dio pravog napetog trilera! Za one koji su skeptični zbog klaustrofobije i sličnih razloga, prostorije su velike, a glavna vrata nikad nisu zapravo zaključana. Cijelo vas vrijeme na monitoru izvana promatra voditelj igre koji vam i pomaže ako je to potrebno: preko tajnog otvora u zidu ubaci vam trag ako ostanete bez ideje o tome što dalje. Možete zatražiti i izlazak iz igre ako to poželite, ali vjerujte, nitko ne želi da taj adrenalin prestane.

Novinari sa zadatkom

Naša novinarska grupa isprobala je obje prostorije i nakon napornog korištenja moždanih vijuga, uspjele smo pronaći izlaz uz malu pomoć voditelja. Izašle smo ponosne i sretno, a igra nam je bila savr-

šena aktivnost za opuštanje nakon škole. Zahvaljujemo Room Escapeu na odličnoj zabavi kojom smo se još više svi zblížili! Nadamo se da ćemo vas motivirati da istražite ovu novu zanimaciju u našem gradu. Vjerujte, takvo što još niste probali! Dojmovi igračica

Nikolina Grizelj, 3.c: *(spoiler alert)* U svakom sam trenutku od samoga početka pa sve do kobnih sedam minuta prije eksploziranja bombe uživala. Ovu igru igrala sam s nekoliko kolegica iz novinarske grupe i profesoricom hrvatskog jezika Marijom Ljubenković koja svojim sudjelovanjem nije željela ometati nas učenike te je namjeravala samo promatrati, ali joj to, naravno, nije pošlo za rukom. Igra je toliko zabavna da vas njezin adrenalin jednostavno ponese. Smatram da je ova igra odlična za sve tipove ljudi i za sve uzraste jer se traženjem tragova smijete, komunicirate i tako povežete. Kolegice i ja danima smo nakon te večeri pričale o svojim dojmovima i stvarima koje smo smatrale vrlo domišljatima u igri.

Karla Lončar, 4. c: Kada bih u nekoliko riječi morala opisati doživljaj Room Escapea, rekla bih da je to maštovito, zabavno, zanimljivo i jako napeto iskustvo. Drago mi je što sam isprobala ovu igru sa svojim prijateljima jer, osim što smo se zblížili, naučili smo bolje komunicirati u grupi, što je jako važno i u svakodnevnom životu. Svakako vam preporučujem da se upustite u ovu jedinstvenu avanturu!

Lucija Barbir, 4.c: Posjet Room Escapeu bio je poseban doživljaj za mene. Jedan sat provela sam sa svojim prijateljima u sasvim drugačijem okruženju i otkrila novi način zabave. Najviše mi se sviđelo to što smo, iako samo u igri, ostvarili ono što svatko od nas sanja - spasili smo svijet. Također mi se sviđelo to što smo tada mogli biti netko drugi: vojnik, zapovjednik, ali i heroj i što smo barem na kratko imali priliku pobjeći iz stvarnosti u neki drugi svijet!

Bijeg iz zatvora

Koliko likova s ove ilustracije možete imenovati?

Ilustracija: Katarine Misir, 2.c

I najmanja osoba može promijeniti tijek budućnosti.

Gospodar prstenova

Medicina, pravo i ekonomija plemeniti su i nužni za život. Ali poezija, ljepota, romantika, ljubav: to je ono što vas na životu drži.

Društvo mrtvih pjesnika

Svijet je Vaš.

Miris Žene

Zašto se toliko silno želiš uklopiti u ovaj svijet kada si rođena da se ne uklapaš?

Sve što djevojka može poželjeti

Nitko ne udara jako koliko život. Ali nije važno koliko jako udaraš. Važno je koliko jak udarac možeš primiti i nastaviti ići naprijed. **Rocky**

Nikada ne zaboravljaj tko si. Ostatak svijeta sigurno neće zaboraviti. Nosi svoju prošlost kao oklop i nikada ti neće nauditi. Kada jednom prihvatiš svoje mane, nitko ih neće moći upotrijebiti protiv tebe.

Igra prijestolja

Pomaži drugima. Pruži ljubav svima. Svakome listu. Svakome tračku svjetlosti. Opraštaj.

Drvo života

Život pronade način.

Jurassic Park

Oči, prijatelju, one nikad ne lažu.

Lice s ožiljkom

Jedini način da budeš sretan je da voliš. Ako ne voliš, život će ti proći pred očima.

Otok naše ljubavi

I'll be back!

Terminator II